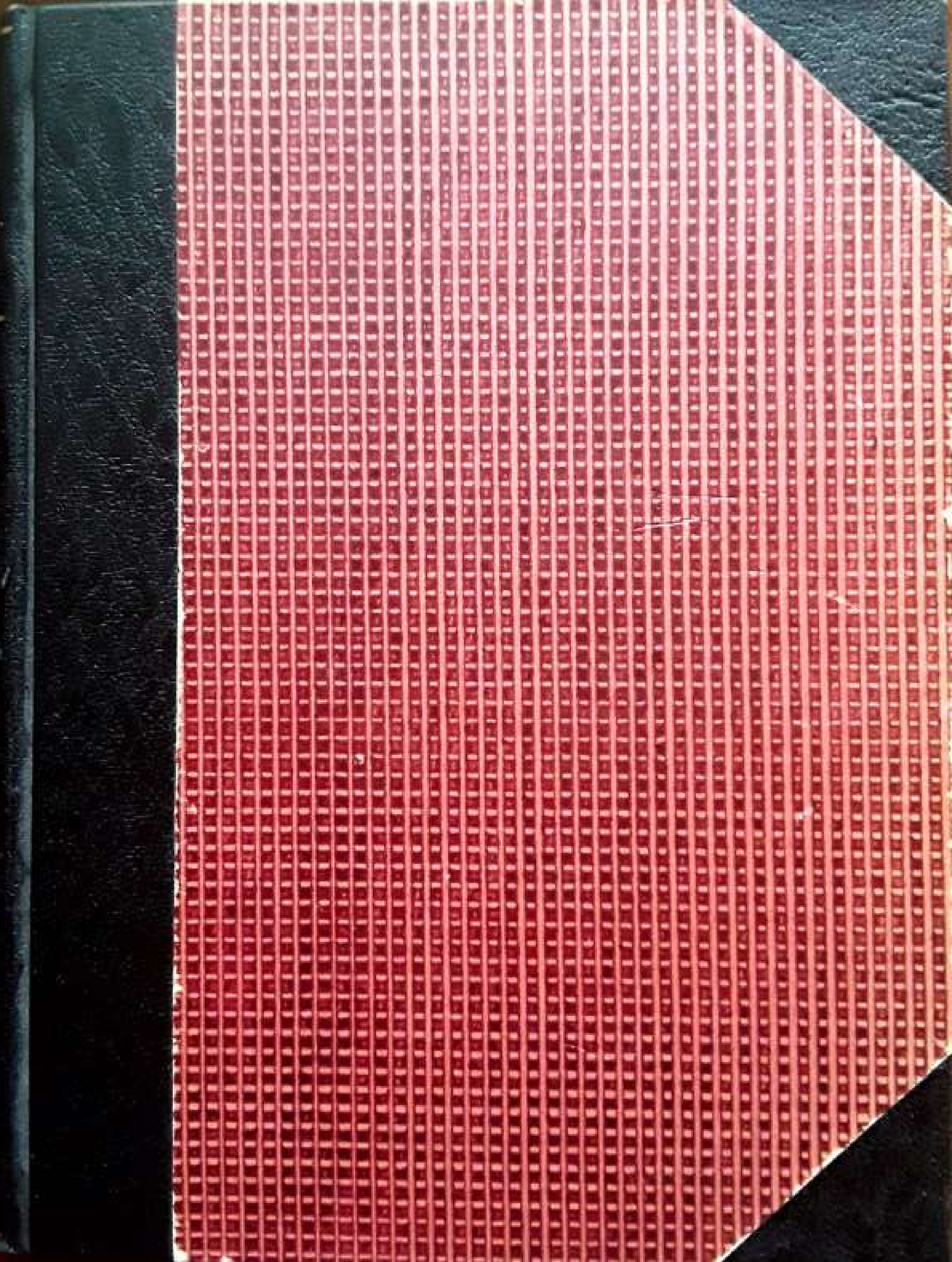
NOSTRA DAMUS

KARL · E · KRAFFT

NOSTRADAMUS

FORUDSER EUROPAS FREMTID

Nostradamus forbudt i Tyskland

9/10-42

Berlin, Fredag.

POLITIKEN PRIVAT

Den tyske Statstidende indeholder en Forordning fra S.S.-Føreren *Himmler*, hvorefter denne i Henhold til Loven af 1933 til Beskyttelse af Folk og Stat og efter Samraad med Propagandaministeriet forbyder Nostradamus' Profetier.

H. R.

NOSTRADAMUS

FORUDSER EUROPAS FREMTID

AF

KARL E. KRAFFT

I.

HVEM VAR NOSTRADAMUS? — HVAD GAAR HANS PROFETIER UD PAA?

NAVNET *Nostradamus* er omgivet af Legendens Tusmørke, det ligger skjult i en fjern og taaget Fortid, der er et Skær af noget mystisk, næsten overjordisk over det. Ogsaa hans Profetier er omspundet af det trolddomsagtiges, det uhyggeliges Trylleri. Næsten alle har hørt om ham — men næsten ingen ved virkelig Besked om Nostradamus og hans Profetier. Og blandt de faa, der har læst hans Spaadomme, er der kun enkelte, som selv har holdt den ægte, originale Grundtekst i sin Haand.

Dog har Nostradamus' Profetier gennem Aarhundreder stadig beskæftiget Sindene. Særlig i de sidste Aar, med deres svære politiske Rystelser og store Omvæltninger, er hans Profetier atter blevet draget frem. Utallige er de Mennesker, der forsøger hos Nostradamus at finde Holdepunkter for Fremtiden, at udfinde hvilken Skæbne, der er beskaaret den urolige Verden, de lever i.

Paa den anden Side mener overkritiske Repræsentanter for Videnskaben eller borgerlige Dagblade at burde gaa i Leding mod en Genopliven af »Nostradamus-Uvæsenet« og Interessen for hans Profetier.

Men vi vil se bort fra denne Meningsstrid. Lad os danne os en selvstændig Mening ved at sætte os ind i denne sælsomme

Mands Livshistorie, og ved at sammenligne hans Profetier i Originalteksten med de Begivenheder, der senere er blevet Historie. Og kun hvis Historien har vist, at han havde Ret, skal vi ogsaa følge ham i hans Profetier angaaende Europas Fremtid.

Der er ingen Mangel paa historiske og biografiske Beviser for, at Nostradamus virkelig har eksisteret i Kød og Blod. Saaledes skriver en samtidig, *J. E. Chavigny*, en Elev og Beundrer af Nostradamus, følgende om sin Mester:

»Michael af Nostredame, gennem mange Aar den mest kendte og berømte Mester i Spaadommens Kunst, paa Grundlag af Kendskab til og Tydning af Stjernerne, blev født i Staden Saint-Remy-en-Provence i det Herrens Aar 1503, paa en Torsdag den 14. December omtrent Kl. 12 Middag«.

»Hans Fader, Jakob af Nostredame, var Byens Notar, hans Moder var født Renate af Saint-Remy. Hans Forfædre, baade paa fædrene og mødrene Side, gjaldt for at være velbevandrede i Naturvidenskaberne og i Lægekunsten. En af dem, Peter af Nostredame, var Livlæge hos Grev Renatus, Titulær-Konge af Jerusalem og af Sicilien; en anden, Johan af Saint-Remy, beklædte den samme Stilling hos Hertug Johan, Søn af Grev Renatus og Hertug af Calabrien«.

Af den samme Biografi, og af andre ikke mindre paalidelige Kilder, erfarer vi, at den unge Michael fik sin første Undervisning hos sin Bedstefader paa mødrene Side. Sin humanistiske Uddannelse fik han i Avignon, og senere fortsatte han ved Universitetet i Montpellier sine Studier i Naturvidenskaberne og Medicin. Derefter praktiserede han som Læge fire Aar i Narbonne, Toulouse og Bordeaux. Af Optegnelser i Universitetet i Montepellier fremgaar det, at Nostradamus atter lod sig immatrikulere der den 23. Oktober 1529 for at bestaa sin Eksamen med Udmærkelse og saaledes erhverve den medicinske Doktorgrad.

Efter et kort Ophold i Toulouse kom den unge Læge til

Agen, hvor han gjorde Bekendtskab med den berømte Humanist, J.C. Scaliger. Her giftede han sig med en ung Pige af god Stand, men mistede dog i 1533 baade Hustru og Børn under den Sorte Død. Da Nostradamus ved dette Tab var blevet ensom, forlod han Byen og gennemvandrede i flere Aar Italien, Frankrig og sandsynligvis ogsaa andre af Europas Lande. »Herunder lod han sig ikke nøje med«, skriver en anden af hans Biografer, »at beundre de Steder, han besøgte, men han opsøgte overalt sine Kaldsfæller for at lære deres Metoder at kende«.

I 1544 slog Nostradamus sig ned i Salon-en-Crau og giftede sig anden Gang med en Enke, som skænkede ham seks Børn. I de følgende Aar udmærkede han sig særligt ved sin Kamp mod Pesten, og han nød stor Anerkendelse for sit Arbejde. Desuden beskæftigede han sig paa det videnskabelige Omraade. Nogle af ham forfattede Skrifter om Legemspleje (1552) og Bekæmpelsen af Epidemier (1561) blev oversat til flere Sprog, og gjorde hans Navn bekendt langt ud over hans eget Lands Grænser.

Disse Arbejder, saavel som en Kommentar til Galen (1557), vidner om de mangesidige praktiske Interesser, som den Lærde fra Salon dyrkede. Ligesom en Paracelsus eller en Swedenborg viste Nostradamus sig som en Mester inden for Studiet af Sjælelivet, før han viede sig de okkulte Studier, for senere ved sine profetiske Gaver at blive en af de største Forkyndere af oversanselig Virkelighed.

Evnen for Clairvoyance synes allerede tidligt at have gjort sig bemærket hos ham. I Begyndelsen viste den sig mest med Henblik paa hans personlige Tilskikkelser; ofte ogsaa i Forbindelse med hans Virksomhed som Læge. Udløst gennem de Rædsler og Strabadser, som Nostradamus havde udstaaet under Pesten, synes hans Gaver langsomt at have udviklet sig til det upersonlige, saa at han ogsaa fik profetiske Syner, der angik hele Verdens og Folkenes fremtidige Skæbne.

MICHAELIS NO-
STRADAMI

Deß Weitberü-
mbten/ Hocherfarnen/ Philo-
sophi/ Astrologi/ vnd Medici/ zwey
Bücher/ [illegible]

Mit Röm. Key. May. freyheit/
nit nach zutrucken.

M. D. LXXXIX.

Herom skriver hans Biograf, *Chavigny:*

»Blandt andre Børn af hans frugtbare Aand, som jeg her forbigaar, har han skrevet ti Centuriers af Forudsigelser, kort sammenfattede i fireliniede Vers, som han har benævnt »Profetier« efter det græske Ord. To af dem er ufuldstændige . . .«

»Vi har ogsaa fra hans Haand andre Forudsigelser i Prosa, som fremkom i Aarene mellem 1550 og 1567, som oftest ordnet efter Maaneder og sammenfattet i tolv Bøger. Ogsaa disse Profetier er vel værd, at man anbefaler dem til Efterverdenen; de omfatter vor Historie gennem omtrent hundrede Aar, al vor Forvirring, vore Kriser og vor Omtumlen fra Ende til

anden. Centurierne derimod strækker sig over et meget længere Tidsrum«.

Efter at Nostradamus allerede i 1556 for første Gang som Læge og Astrolog var blevet indbudt til det franske Hof, besøgte Karl IX ham i 1564 i Salon og udnævnte ham til sin Livlæge. Fra nær og fjern, selv fra fjerne Steder i Udlandet kom i disse Aar højtstaaende Personligheder saa vel som almindelige Mennesker for at søge Raad og Trøst hos ham. Nostradamus blev en af de berømteste Mænd i Datidens Kulturlande.

Som enhver betydelig Aand havde han foruden oprigtige Venner og Beundrere ogsaa Misundere og bitre Fjender. For dem var Nostradamus ikke Lægen, Vismanden og den gudbenaadede Seer, men Magikeren, som stod i Forbindelse med Mørkets Kræfter. Angreb fra hans Fjender bragte Nostradamus i Fare for, under Mistanken om at være i Pagt med den Onde, at komme i Konflikt med Kirken.

Det kan ikke nægtes, at Nostradamus frembød mange Angrebspunkter for deres Beskyldninger. Magiske Tegn og hemmelige Handlinger skaffede ham de Impulser, som var nødvendige, for at han kunde opnaa sine profetiske Syner. Til saadanne Incitamenter var han henvist, ligesom mangen stor Forfatter kun har været i Stand til at skrive under visse ydre Betingelser — maaske skulde hans Huskatte absolut sidde paa Skrivebordet hos ham, eller Duften af raadnende Æbler være omkring ham — ganske vist en ualmindelig Arbejdsmetode, men ikke mere usædvanlig end de Ydelser, som frembringes af saadanne Mænd.

Nostradamus var klar over de Farer, han udsatte sig for. Derfor søgte han ogsaa at skaffe sig et Alibi for sine magiske Foretagender. I Indledningen til sine Profetier advarer han sin Søn »mod hemmelighedsfulde Handlinger, som kan være skadelige for sarte Sjæle«. Ligeledes vil han advare ham mod den tomme Illusion af den mere forkastelige Magi, som den

engang er blevet forbudt gennem den hellige Skrift og guddommelige Love — undtaget herfra er dog Tydning paa Grundlag af Astrologi efter Fødselsøjeblikket«. »Ved Astrologi«, skriver han videre, »saa vel som ved guddommelig Inspiration og Aabenbaring gennem endeløse vaagne Nætter har vi modtaget vore Spaadomme og fæstnet dem paa Papiret«.

Noget mere uforbeholdent skriver Nostradamus i sit saakaldte Tilegnelsesskrift til Kong Henrik II af Frankrig.

Ganske vist forsikrer han ogsaa der, at »Alt bliver beregnet efter Himmellegemernes Baner«, men tilføjer dog: »i Forbindelse med exalterede Sindsstemninger fremkaldt ved en vis Praksis, som gennem lignende Tilstande hos mine Forfædre i en graa Fortid i visse Øjeblikke er blevet mig til Del«.

Ligeledes siger han et andet Sted: »Alt kommer fra Gud ... det meste ledsaget af Himmellegemernes Løb«; men straks efter følger ogsaa her en Henvisning til okkulte Fremgangsmaader: »Saadan at jeg, som i et lysende Spejl, som i et taaget Synsfelt, ser de store, dels sørgelige, dels vidunderlige Begivenheder og de katastrofale Hændelser, der samler sig om de vigtigste Kulturkredse«.

Af hans eget Vidnesbyrd fremgaar det altsaa med Sikkerhed, at Nostradamus naaede til sine Profetier i Kraft af sine Evner som Seer og Ekstatiker, medens hans astrologiske Viden og Kunnen særlig tjente til at stille hans usædvanlige Evner og Præstationer i en »salonfähig« Ramme. For at tage Vinden ud af Sejlene paa sine Modstandere, fremstillede Nostradamus sine profetiske Syner som Resultaterne af astrologiske Beregninger, som dengang overalt nød megen Ære, og han undgik derved at nærme sig for stærkt til den farlige sorte Magi.

Naar Nostradamus dog ved nærmere Eftersyn viser sig i højere Grad at være Profet end Astrolog, kan det hænde, at en Elev af Rationalismen trækker paa Skuldrene af hans Forudsigelsers Sandhed. Men det lønner sig næppe at strides om

Tilstedeværelsen eller Ikke-Tilstedeværelsen af profetiske Gaver hos et Menneske, naar i Dag, næsten fire Hundrede Aar efter Profetiernes Fremkomst, enhver kan faa Lejlighed til selv at dømme, om de er i Overensstemmelse med den historiske Virkelighed eller ikke.

Mod Slutningen af sit Liv trak Nostradamus sig tilbage fra Verdens Larm. En stadig mere pinefuld Gigtlidelse plagede ham meget. Til Slut fik han Vattersot, og han døde af denne Sygdom den 2. Juli 1566, lidt før Solopgang. Dag og Time for sin Død skal han, som saa mange Mystikere, have vidst forud og have mærket i sin Kalender. Han blev bisat i Franciskanerkirken i Salon. Hans Gravsted er under den franske Revolutions Optøjer blevet ødelagt og findes nu ikke mere.

Hvordan Nostradamus' Profetier er kommet os i Hænde.

Var Nostradamus allerede i sin Levetid omstridt, saa flammede de modstridende Meningers Kamp efter hans Død endnu hæftigere; Digtere og Spottere, alvorlige Lærde og ophidsede Kritikere har i hans Navn bekæmpet hinanden.

Som Midtpunkt i Stridighederne staar utvivlsomt hans profetiske Skrifter. Da de hovedsagelig handler om Krig og Omvæltninger, Naturkatastrofer, Epidemier og andre Ulykker, ønskede Nostradamus ikke først at offentliggøre sine Optegnelser, da han forudsaa, »At deres hidtil ukendte Form og Indhold vilde give Anledning til endeløse Kvaler i Form af Forvanskninger, Smædeskrifter og ondskabsfulde Angreb mod ham selv, hvilket da ogsaa var Tilfældet senere hen«. Saadan fortæller os en samtidig Biograf; vi har altsaa skriftlige Vidnesbyrd lige fra hans egen Tid til vore Dage.

Først i de senere Aar besluttede Nostradamus sig til at udgive i det mindste en Del af sine Spaadomme, som de var nedskrevet i Form af fireliniede Vers. I 1555 blev hans »Profetier« da for første Gang trykt i Lyon. Bindet indeholdt som

Indledning en Dedikation til Nostradamus' ældste Søn, Caesar, hvorefter fulgte de første tre og en halv »Centuriers« (Hundreder).

Det eneste Eksemplar af denne Udgave, som endnu i 1840 eksisterede, er omkring Slutningen af forrige Aarhundrede forsvundet, saa at vi i Dag kun indirekte, gennem den betydelige

LES
PROPHETIES
DE M. MICHEL
NOSTRADAMVS.
Dont il en y à trois cents qui
n'ont encores iamais
esté imprimées.

A LYON,
[illegible]

Nostradamus-Forsker *Barestes* Vidnesbyrd, ved Besked om den første trykte Udgave af Spaadommene.

Det staar bedre til med en udvidet Samling, som blev trykt to Aar senere: — Af den findes der et Eksemplar — det eneste, som nu kendes — i det Bayriske Statsbibliotek i München.

Nostradamus' Profetier blev senere et af de kendteste Værker i Verdenslitteraturen. Kun faa Bøger har i saa høj Grad gennem Aarhundrederne atter og atter beskæftiget Sindene.

Ofte saa det ganske vist ud, som skulde Spaadommene hjemfalde til Forglemmelse. Sjældent er der dog gaaet mere end en Menneskealder, før Profetierne igen blev opdaget og trykt paany, atter slog Berømmelsen op om den oprindelige Forfatters Navn, atter var hans Værk Midtpunktet for Strid.

Begejstrede Tilhængere priste det, bitre Modstandere overfaldt det, oplyste Aander haanede det som et Overtroens Foster.

I 1568 — to Aar efter Nostradamus' Død — fremkom den

LES

PROPHETIES

DE M. MICHEL

NOSTRADAMVS.

Dont il y en a trois cens qui n'ont encores iamais esté imprimées.

Adiouftées de nouueau par ledict Autheur.

A LYON,

PAR BENOIST RIGAVD

1568.

Auec permission.

første fuldstændige Udgave af Profetierne, hvor de første Udgaver var blevet suppleret med hans efterladte Skrifter. Foruden den »ægte« Udgave af 1568 findes der under den samme Dato i det mindste to Forfalskninger; den ene af dem er særlig plump og stammer faktisk fra 1649.

Af den ægte Udgave fra 1568 kender man i Dag tre eller

fire Eksemplarer. Fra en af disse Originaler, trykt af *Benoist Rigaud* i Lyon, stammer de i det følgende anførte, nøjagtig gengivne Tekster og fireliniede Vers. De danner det bedste og

LES VRAYES CENTURIES

ET

PROPHETIES

DE MAISTRE

MICHEL NOSTRADAMVS.

Où se void representé tout ce qui s'est passé, tant en France, Espagne, Italie, Alemagne, Angleterre, qu'autres parties du monde.

Reveuës & corrigées suyvant les premieres Editions imprimées en Avignon en l'an 1556, *& à Lyon en l'an* 1558.

Avec la vie de l'Autheur.

Imprimé à LEYDE,

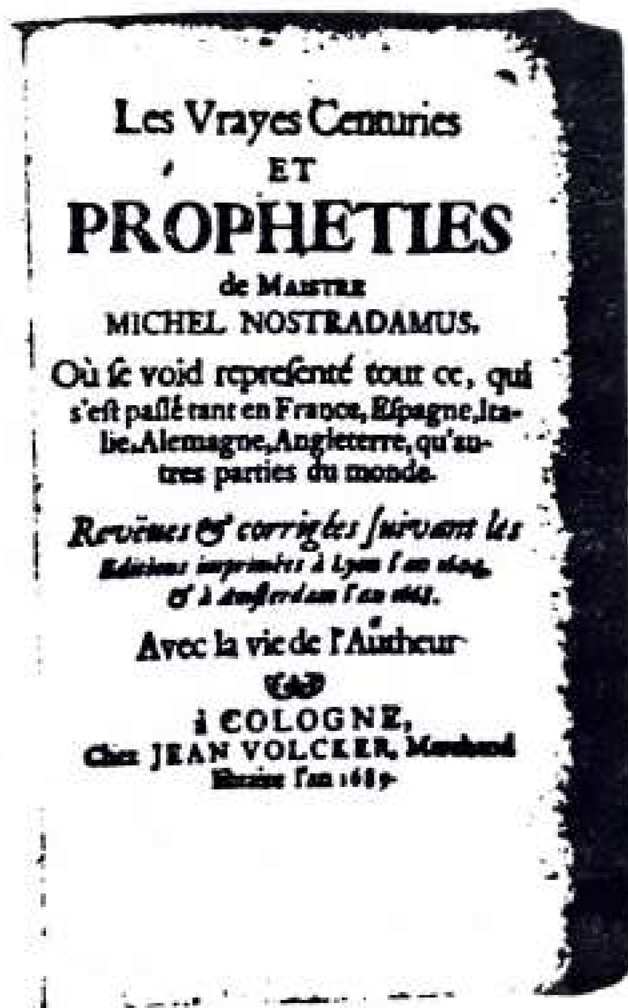
Chez PIERRE LEFFEN,

l'An 1650.

reneste Grundlag for al Forskning af Nostradamus' Profetier. Vigtigheden af at have en paalidelig Kilde fremgaar, naar man hører, at indtil Slutningen af det 17. Aarhundrede kan der allerede paavises omkring 40 forskellige Udgaver af Profetierne, hvis Fremstilling desværre ofte vidner mere om den enkelte

Trykkers Forretningssans end om Sætternes og Korrektørernes Samvittighedsfuldhed . . .

I Modsætning til den Antagelse, som adskillige tidligere

Les Vrayes Centuries
ET
PROPHETIES
de Maistre
MICHEL NOSTRADAMUS.
Où se void represénté tout ce, qui s'est passé tant en France, Espagne, Italie, Alemagne, Angleterre, qu'autres parties du monde.
Revëues & corrigées suivant les Editions imprimées à Lyon l'an [illegible] & à Amsterdam l'an [illegible].
Avec la vie de l'Autheur
à COLOGNE,
Chez JEAN VOLCKER, Marchand [illegible] l'an 168[illegible]

Tydere har fremsat, at Profetierne først skulde have været skrevet i Prosa paa Latin, maa den bundne Form af gammelfranske, fireliniede Vers, stærkt blandet med fremmede Ord, betragtes som den originale. De Baand, som Nostradamus

maatte paalægge sig, naar han affattede sine Spaadomme i rimede Versemaal afgav et vist Holdepunkt over for de sprudende, brydende Kræfter, over for de uhyggelige og uhæmmede Magter, som Seeren var udsat for under sin Skuen ind i Fremtiden.

Ogsaa den Sammentrængthed, den Mangel paa Udførlighed, som kendetegner hans Quatrains, kan forklares ud fra den Begrænsning, som nødvendigvis maa præge Vers fremfor Prosa.

Det fremgaar tydeligt, at Nostradamus tænkte som en Humanist, for hvem Ciceros Sprog var mere fortroligt end hans eget Hjemlands Sprog, — ved Affattelsen af sine Vers var han i Retskrivningen og Sætningsbygningen nærmere Latinen. Han saa at sige oversatte fra Latin til Fransk. Deraf de talrige Anstød mod Retskrivningen i Profetierne; deraf de mange tildels meningsforstyrrende Omstillinger og forskruede Former i Versenes Sætningsbygning.

Men det er tillige meget sandsynligt, at Nostradamus ikke har ønsket at udtrykke sig med fuldstændig Klarhed. I det nævnte Tilegnelsesbrev siger han selv, at hans Profetier forudsiger saa mange Ulykker, Genvordigheder og Rædsler, at det vil være bedre for Verden ikke at udtale dem for tydeligt men i en tilsløret Form. Vist er det, at de fleste Mennesker vilde være ulykkelige og fulde af Angst for Fremtiden, hvis de klart kunde forudse de kommende Dage med alle de Lidelser og Ulykker, som endnu ligger i Fremtidens Skød.

II.

FORKYNDER NOSTRADAMUS SANDHEDEN?

»The proof of the pudding is in the eating« — »Om Budding'en er god erfarer man, naar man spiser den« — Sandhedsbeviset for Profetier ligger i deres Opfyldelse.

En Profet har saa meget større Fordring paa Tiltro, som Historiens Begivenheder har givet ham Ret.

Hvad Nostradamus angaar, er der ingen Mangel paa Opfyldelser af hans Spaadomme: — Kun en Skeptiker, hvis Mistro grænser til Modvillighed, kunde være utilgængelig for Mængden og Vægten af de ophobede Beviser for, at Profeten fra Salon har haft Spaadomsgaver. Den, der læser Profetierne i den originale Tekst af 1568, vil uden Besvær finde talrige historiske Begivenheder, der har fundet Sted netop som Nostradamus havde forudset det. Som Vidnesbyrd bringer vi først nogle Eksempler paa Forudsigelser, hvis Oversættelse og Forstaaelse ikke bereder større Vanskeligheder.

Forudsigelse om den franske Revolution og Forsøget paa at indføre en ny Kalenderregning.

I den fuldstændige Udgave af Profetierne findes i anden Del en længere Afhandling paa Prosa — det saakaldte Tilegnelsesskrift til Kong Henrik II. Her hedder det paa Side 18 i Udgaven af 1568 fra Lyon:

pag. 18 (a)

& commençant icelle annee sera faicte plus grande persecution à l'Eglise Chrestienne que n'a esté faicte en Affrique, & durera ceste icy iusques à l'an mil sept cens nonãte deux que lon cuydera estre vne renouation de siecle:

I ordret Oversættelse lyder dette Sted:

»... begyndende i det Aar vil der finde Sted en større Forfølgelse af den kristne Kirke end den, som har fundet Sted i Afrika; og den skal vare indtil Aaret 1792, som man vil antage for at være en Fornyelse af Tidsalderen ...« (siècle har her samme Betydning som det latinske *saeculum*, der ogsaa kan betegne et længere Tidsrum af ubestemt Udstrækning).

Historien har bevist denne Spaadoms Rigtighed: — I 1789 udbrød den franske Revolution. 1793 vedtog Nationalkonventet ved et Dekret af 5. Oktober 1793 Indførelsen af en ny Tidsregning. Dens Begyndelse blev fastlagt med tilbagevirkende Kraft til den 23. September 1792 — til den Dag, da Frankrig blev en Republik (»mil sept cens nonante deux«)!

Men ogsaa det ironiske »Cuydera« i Spaadommen — »man vil tro« — har vist sig at holde Stik: Ved et Dekret af 9. September 1805 ophævede Napoleon atter Revolutionskalenderen fra 1. Januar 1806. Man havde blot antaget det for at være Begyndelsen til en ny Tidsregning!

Italiens Fremgang og Udbyggelse til Emperium.

I umiddelbar Tilslutning til det ovenfor nævnte Citat om den franske Revolutionskalender og dens senere Afskaffelse finder vi en Skildring af Tildragelser paa Appeniner-Halvøen:

apres
commencera le peuple Romain de ſe redreſſer
& deſchaſſer quelques obſcures tenebres rece-
uant quelque peu de leur priſtine clarté nō ſans
pag. grande diuiſion & continuelz changemens Ve-
18 niſe en apres en grande force,& puiſſance leue-
(b) ra ſes ayſles ſi treshault ne diſtant gueres aux
forces de l'antique Rome ,& en iceluy temps
grandes voy les Biſantines aſſociees aux Liou-
ſtiques par l'...

I ordret Oversættelse: »... Herefter (d.v.s. snart efter den ny Kalenders Indførelse og den franske Revolution) begynder det italienske Folk (»peuple Romain«) at rette sig op igen, at ryste den Formørkelse af sig, som hviler over dem, og de skal genvinde noget af deres tidligere Anseelse, dog ikke uden store Brydninger og stadige Omvæltninger. Senere skal ogsaa Venedig i stor Kraft og Magtudfoldelse hæve sine Vinger saa højt, at (det Hele) knap kommer til at staa tilbage for det gamle Rom i Magt ...«

Betydningen af Udtrykket »pristine clarté« forstaas bedst — ligesom Tilfældet er med mange andre Steder hos Nostradamus — ved at oversætte ordret til Latin — *pristina claritas:* den tidligere Anseelse.

For fuldtud at værdsætte den ovenfor anførte Spaadom maa vi danne os et klart Billede af i hvilken Tilstand af Splittelse og politisk Afmagt Appeniner-Halvøen befandt sig paa Nostradamus' Tid. Italien med alle sine Hertugdømmer og til Dels mægtige Byer var gennem næsten tre Aarhundreder Genstand og Skueplads for forbitrede Kampe mellem fremmede Stormagter: Spanien, Frankrig, Østrig. Først i Forbindelse med den franske Revolution indtraadte her en Forandring. Napoleon som Skaber af den Cisalpinske, den Romerske og den

Liguriske Republik (1797/98) viste Udviklingen nye Veje. I 1805 opstod Kongeriget Italien; i 1811 blev Napoleons Søn udraabt til »Konge af Rom«.

Efter at Napoleons Magt brød sammen, faldt ganske vist Øvre Italien atter tilbage under Østrig; men de nationale Bestræbelser forstærkedes stadig. Cavour bragte Forbundet med Napoleon III i Stand; Slagene ved Magenta og ved Solferino (1859) afgjorde Lombardiets Skæbne. I 1860 fulgte Indlemmelsen af Toscano, Parma, Modena og Romagna. 1861 bliver Victor Emanuel Konge af Italien, 1871 bliver Rom Regeringssæde. Ganske vist tabes Tunis i 1881; men 1890 bliver Eritrea Koloni, og i 1912 bliver Tripolis erobret. Saaledes skrider Udviklingen frem til den indre og ydre Befæstelse af Italiens Stilling som Stormagt og Udraabelsen til Kejserdømme med bevidst Tilknytning til det gamle Roms Traditioner (»les ayles trèshault ne distant guères aux forces de l'antique Rome«).

Det ses heraf, at Nostradamus paa det anførte Sted i Brevet rigtig havde forudsagt indgribende Begivenheder i Frankrig og den derefter følgende Renaissance af Italiens Magt — mere end to Hundrede Aar før Begivenhederne fandt Sted, over et Tidsrum, som selv under Forudsætning af en ganske usædvanlig politisk Kombinationsevne, vilde være uoverstigeligt for en rent forstandsmæssig eller bevidst intuitiv Forudseen.

Nostradamus og Folkeforbunds-Tragedien i Genève.

Ikke mindre overbevisende end de forudgaaende Spaadomme er en anden om Tildragelser ved »lac Leman«. Den giver ikke den Vantro større Mulighed for at søge Udflugter ved at henvise til Flertydighed og Dunkelhed i Orakelsprog og Spaadomme. I hvert Fald kan denne Bebrejdelse ikke med

Retfærdighed rettes hverken mod de to forrige Eksempler eller mod den følgende Quatrain:

Du lac Leman les ſermons faſcheront,
I. Des iours ſeront reduicts par les ſepmaines.
47 Puis moys, puis an, puis tous deffailliront,
Les magiſtrats damneront leurs loix vaines

I ordret Oversættelse: »Fra Genfer-Søen foraarsager de kedelige Taler Misstemning. Møderne slæber sig hen gennem Uger og Maaneder, ja over et Aar, til Slut falder Medlemmerne fra. Myndighederne forbander deres forgæves, unyttige Lovgivning.«

Til Oplysning kan det følgende tilføjes:

»Jours« er den midtfranske Betegnelse for »Møder, Diplomatkonferencer«. »Reduicts« svarer omtrent til Udtrykket forvandles, opløses (sml. reduire du blé en farine — forvandle Korn til Mel). »Des jours seront reduits par des semaines« vilde derefter ordret betyde: Dagens Indhold bliver forvandlet til Uger. D.v.s. det, som skulde afgøres paa Dage, bliver trukket ud til Uger. I den overførte Betydning af »jours« kan Sætningen dog læses: Møder, diplomatiske Konferencer strækker sig over Uger. »Défaillir« har en betegnende Dobbeltbetydning: »svigte og svækkes, blive afmægtig«.

De særlige Lovbestemmelser, der hentydes til, har Beboerne i Genève — hvor Folkeforbundets Embedsmænd nød Skattefrihed — endnu i »dyrebar« Erindring: Ariana-Parken, der blev ofret; Jernbanelinier, der blev lagt ned i en Halvtunnel; og Forpligtelsen til Tilbagekøb af det tidligere Hotel National.

Kunde disse Spaadomme om de kedelige Taler fra Genfer-Søen, som spreder Misstemning, henvise til noget andet end Folkeforbundets mange Møder, dets talrige Kommissioner med deres Debatter og deres evindelige Udsættelser, med de utallige

politiske og moralske Svaghedsanfald og det stadig fremadskridende Forfald ved at et Medlem efter et andet traadte ud?

Overensstemmelsen mellem Spaadommene i Verset og Kendsgerningernes virkelige Forløb er næsten overvældende. Halvfjerde Aarhundrede før Genèves »Theatrum mundi« saa sin Grundlæggelse, Glansperiode og Forfald, havde Nostradamus opfattet denne Institutions Egenart og havde forudset Følgerne af dets Sammenbrud for Byen Genève.

Cromwell, hans Herkomst og Storhedstid.

At Nostradamus ikke blot forudsagde kollektive Tildragelser, de europæiske Landes Tilskikkelser i Almindelighed eller upersonlige Institutioners Opstaaen, men ogsaa var i Stand til at opfatte og beskrive egenartede Personligheder, derom vidner den følgende Quatrain:

38 CENTVRIE VIII.

LXXVI.

Plus Macelin que roy en Angleterre
VIII. Lieu obſcur nay par force aura l'empire:
76 Laſche ſans foy, ſans loy ſaignera terre,
Son temps s'approche ſi pres que ie ſouſpire.

LXXVII.

L'antechriſt trois bientoſt annichilez,
Vingt & ſept ans ſang durera ſa guerre,
Les heretiques mortz, captifs exilez,
Sang corps humain eau rogie greſler terre.

Hvis vi begynder med den anden Linie, lyder Oversættelsen: »Af lav Herkomst skal han erobre Landet med Magt. Mere som Slagter end som Konge (skal han hærge) England. Tøjlesløst, uden Tro og uden Lov, skal han aarelade Landet.

Hans Tid er allerede saa nær, at jeg maa sukke derover.«

Til Forklaring kan anføres, at Udtrykket »Macelin« her kan opfattes som afledet af *macellum* (lat. Kødmarked) med Betydningen Slagter (paa italiensk *Macellaio).*

Ordene »en Angleterre« siger med al Tydelighed, at Spaadommen angaar Begivenheder paa de britiske Øer. Der har indtil nu kun været een Diktator, som er naaet frem ved Hjælp af Magt: Oliver Cromwell. Beskrivelsen, som Nostradamus giver af ham, er historisk rigtig: Cromwell var af lav Herkomst. Ligeledes er hans Vej mod Magten virkelig blevet som en Aareladning for England, og endelig var han en lidenskabelig Modstander af den katholske Kirke.

Samtidig vidner Verset om Nostradamus' strengt konservative, monarkistiske Indstilling, hans Afsky for Oprørere og Opkomlinge af Cromwells Slags. Denne Vision faar den ellers saa overlegne Vismand til at henfalde til et Temperamentsudbrud: »lache sans foi, sans loi, saignera terre ...« — »en Nidding, lovløs og uden Tro, som gøder Jorden med Blod.« Og han tilføjer: Jeg maa sukke, naar jeg ser, hvor nær hans Tid er.«

I Virkeligheden ligger der næsten et Aarhundrede mellem Visionen (senest 1566) og Cromwells Fremstaaen. Men ligesom ofte i profetiske Drømme Billedernes Tydelighed ikke saa meget afhænger af deres Nærhed i Tid som af deres følelsesmæssige Betydning, saaledes har Begivenheden i dette Tilfælde syntes Seeren umiddelbart truende og nær forestaaende under Indtrykkets Voldsomhed — en Fejltagelse som næsten enhver Forkynder af fremtidige Begivenheder til Tider henfalder til.

Dramatiske Højdepunkter fra den franske Revolutions Tid.

Noget af det, der har beskæftiget Nostradamus mest, er Begivenhederne under den franske Revolution. Blandt de tal-

rige Spaadomme herom indtager de to følgende Quatrains en betydningsfuld Stilling. Det første Vers beskriver Louis' Flugt til Varennes.

IX. 20
De nuit viendra par la foreſt de Reines,
Deux pars vaultorte Herne la pierre blanche,
Le moine noir en gris dedans Varennes
Eſleu cap. cauſe tempeſte feu, ſang tranche.

En nøjagtig Oversættelse med en samtidig Udlægning af Meningen af flere i hinanden indskudte Sætninger og Udtryk i Form af Stikord afslører de følgende dramatiske Foreteelser:

»Om Natten skal der komme gennem Beine Skoven ved Reims et Ægtepar. De haster gennem slyngede Dale og hvide Kalkklipper (Champagne). »Le moine« — Kongen, der tidligere levede som en Munk, ruger mørkt over sin Skæbne, medens han, klædt i Graat, sidder fast i Varennes paa et Sted, der er omsluttet af Floderne Aisne og Aire. (Borgernes) Valg af Capet til Statsoverhoved (fra Latin »caput«) foraarsager Storme, Mord og Brand, og til Slut flyder hans Blod under (Faldøksens) Snit.«

Et andet Vers hentyder til andre Begivenheder under den franske Revolution og nævner specielt Stormen paa Tuilerierne og Krænkelsen af Kongegravene i St. Denis.

Det lyder i den originale Tekst saaledes:

IX. 34
Le part ſoluz mary ſera mittré,
Retour conflict paſſera ſur le thuille:
Par cinq cens vn trahyr ſera tiltré,
Narbon & Saulce par coutaux auons d'huille.

Meningen er følgende: — »Ægtemanden (atter), frigivet og adskilt (fra Dronningen), i bedrøveligste Sindsstemning, har

ved sin Tilbagekomst fra Varennes ·· ıaattet lide Forulempelser; en mitraformet Hat sættes paa hans Hoved. Gentagelse af Angrebet paa Tuilerierne af fem Hundrede bliver et Forræderi (udført af) Sauce belønnet; som Forræder skal man laste Narbonne. Med Brækjern bliver Forfædrenes (Grave aabnet og Salve) Olien udgydt.«.

Ved disse to Oversættelser var følgende at bemærke: Den første Quatrain skildrer, hvordan »deux parts« — et Ægtepar ved Nattetide kommer gennem »Skoven ved Reines«. Der er dog intet Sted, som hedder »Reines«. Derimod kan Ordet opfattes som en Samm.:ntrækning af Stednavnene »Beine ved Reims«. Saadanne Sammentrækninger findes ofte hos Nostradamus. De kan forklares ved, at de Navne, han opfattede under sin eksalterede Bevidsthedstilstand, saa han ikke nedskrevet, men han opfattede dem gennem Hørelsen. I sine Optegnelser kunde han derfor kun saa vidt muligt gengive de opfattede Ord efter Lyden.

Herskerparrets videre Vej beskriver Nostradamus kun ved tre Stikord: »Vaultorte Herne la pierre blanche.« »Vaultorte« betyder »den slyngede Dal« som Udtryk for de mange slyngede Veje ad hvilke den kongelige Karosse kørte. »Herne« er den lydlige Gengivelse af Navnene paa de to Floder »Aire« og »Aisne«, som omslutter Skuepladsen — Varennes — for den i Verset skildrede Katastrofe. Det store Bogstav viser hen til et Egennavn, H'et derimod — som ikke forekommer i noget af de to Flodnavne — lader sig snarest forklare saadan, at den aspirerede H-Lyd i paafaldende mange Ord synes at antyde en Indhylning eller Omslutten, paa Tysk for Eksempel i H-erd, H-aus, H-alle, H-of; paa Engelsk i h-all, herth o.s.v. Paa Spansk henhører herunder: h-artar (mætte) fra artos (græsk: Brød, Mad), h-undimiento (Forsænkning), som en Omslutten af unda (lat. Bølge).

»La pierre blanche« maa i denne Sammenhæng antages at vise hen til Kridtklipperne i Champagne.

I den næste Linie skildrer Nostradamus Louis XVI's Tilstand, medens han sidder som Flygtning i Karossen: — »Le moine noir en gris dedans« — »le roi broyant du noir, vêtu en gris« — for derefter med Stikordet »Varennes« at antyde Flugtens tragiske Slutning.

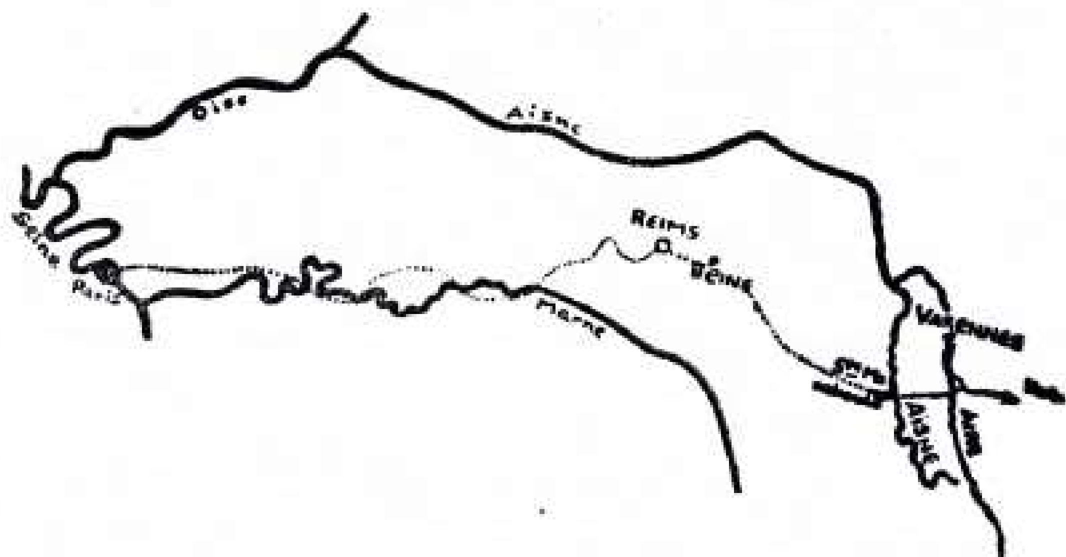
I den sidste Verslinie gengiver Nostradamus yderligere Dele af Louis XVI's Liv efter den mislykkede Flugt. Med Ordene: »esleu cap. cause tempeste feu, sang«, hentyder han til den Storm, Mord og Brand, som blev antændt efter hans Valg til Statsoverhoved. Udtrykket »Elu« — valgt — sigter til Kongens Approbation af den nye Forfatning, Kongen bliver herefter, fra at have været »Hersker af Guds Naade«, »valgt« til at være Statens højeste Embedsmand. Med det sidste Ord »tranche« — Snit — hentyder Nostradamus i sin Telegramstil, med hvilken vi nu snart er fortrolige, til Kongens tragiske Endeligt paa Guillotinen.

Den næste Quatrain begynder med en Skildring af, at Ægtemanden, som er vendt tilbage er i en trist Sindsstemning. Han skal blive »mittré«, det vil sige, faa en mitralignende Hovedbeklædning. Her henviser Nostradamus til den Scene, hvor Louis XVI af Pøbelen blev iklædt den frygiske Hue, Revolutionens Tegn.

I den anden Linie henviser Ordet »retour« — som vi allerede mødte ved Tydningen af den første Linie — til en Genoptagelse af en Konflikt, som skulde gaa hen over »le thuille«, det er Tuilerierne, og omfatte »500 Mennesker«. I de to følgende Linier skildrer Nostradamus endnu tre forskellige Scener fra Revolutionstiden: »Narbon«, det er Greven af Narbonne, som man skal beskylde for at være Forræder. »Saulce« er Navnet paa den Syndikus i Varennes, M. Sauce, som foranledigede Kongens Fastholdelse i Varennes og senere bliver aner-

kendt af 500 Mænd. I denne Oversættelse er Ordet »tiltré« i Teksten betragtet som en Ordknude, som kan opløses til titulé-attitré, »titulé« henviser til Betegnelsen af Narbonne som Forræder, og »attitré« til den Anerkendelse, som blev Sauce til Del.

Af de tre Ord, der hentyder til den sidste Scene, »coutaux, auons, d'Huile«, indeholder auons en Skrivefejl. I middelalderlige Tekster finder vi ofte en Ligestilling af u og v og til Tider en Forveksling af u og n, og auons maa her betyde avous — Bedstefædre, Forfædre, saaledes at Stikordene: »Brækværktøj — Forfædre — Olie« staar efter hinanden.

I begge de to angivne Quatrains havde Nostradamus altsaa i alle Enkeltheder forudset den kongelige Families Flugtforsøg. Louis XVI kom virkelig gennem Beine Skoven ved Reims. Han er sammen med Marie Antoinette kørt gennem snoede Dale, da Karossen nærmede sig Reims og Argonnerne, og han kom forbi hvide Kridtklipper, som de hyppig ses i Champagne.

At Kongen var klædt i Graat vides med Sikkerhed af Historien. Omtalen af Stednavnet Varennes udelukker i Sammenhæng med de andre Angivelser, at Spaadommen kan hen-

tyde til nogen anden Tildragelse end Kongens Flugt, som fandt sin Slutning i Varennes. At der her er Tale om Byen Varennes i Argonnerne og ikke noget andet Sted bevises ved den særlige geografiske Henvisning, at Flugten skulde ende paa det Sted »som er omsluttet af Aisne og Aire«.

Men endnu mere har Nostradamus forudset om den ulykkelige Konges Skæbne: — Da Louis XVI underskrev den nye Forfatning, hvorved Borgeren Capet blev Statens første Embedsmand og Overhoved, var dermed et nyt Skridt taget henimod de Storme, Mord og Brand, som fulgte den franske Revolution.

Kan man endnu nære den mindste Tvivl om Forudsigelsens Betydning, naar Nostradamus til Slut ogsaa forudser Kongens Endeligt paa Guillotinen, tohundredeoghalvtres Aar før denne rystende Begivenhed fandt Sted?

Ogsaa de andre Spaadomme hører til de mest bemærkelsesværdige, Nostradamus har efterladt os. Over et Tidsrum af halvtredie Aarhundrede har han set to af de Personer, som var nøje knyttet til den franske Revolutions Tildragelser, han har ikke blot set dem i den Rolle, de skulde spille, men ogsaa nævnt dem rigtig ved Navn.

Begge Navne er i Originalteksten skrevet med stort Begyndelsesbogstav, og dermed udtrykkelig fra Nostradamus' Side kendetegnet som Egennavne.

Faktisk var Grev Louis Narbonne-Lara Krigsminister under Louis XVI, indtil han ved sine Anstrengelser for at tilvejebringe en Overenskomst mellem Krone og Folk gjorde sig mistænkt af begge Sider og senere kun med Møje kunde redde sig over til England.

Navnet »Saulce«, efter nyere fransk Skrivemaade »Sauce«, bliver i de fleste historiske Værker om Kongens Flugt forbigaaet som uvigtig. Af et samtidigt Træsnit, som gengives her, bevises det dog, at han var tilstede. Der findes Navnet Sauce,

ARESTATION DU ROI ET DE SA FAMILLE A VARENNE · LE 22 JUIN 1791 ·

Syndikus af Varennes, fastholdt. Det var ham, der genkendte Kongen og anholdt hans Vogn. Faktisk er han ogsaa, som Nostradamus har forudsagt det, senere blevet hædret: — Træsnittet nævner Summen tyve Tusind livres. Denne Belønning blev ham tildelt »af fem Hundrede Mennesker«, nemlig »de fem Hundredes Raad«, den første Republiks lovgivende Raad i Aaret III.

Det er ogsaa historisk bevist, at ved den anden Storm paa Tuilerierne deltog en Gruppe Folk, der er indgaaet i Historien som »de fem Hundrede Fédérés Marseillais«. Dermed bliver den ovenfor valgte Oversættelse af »thuille« som Tuilerierne og Betydningen af Stedet (»retour conflit ...«) ogsaa historisk underbygget som en Profeti om den anden Storm paa Tuilerierne.

De sidste Ord i Profetien henviser i al deres udtryksfulde Korthed til Krænkelsen af Kongegravene i St. Denis. Krypten, hvor de kongelige Forfædre laa begravet, blev aabnet med Brækjern, og Salveolien, som var nedsat i Sarkofagerne, blev spildt af Skænderne.

Husker man disse historiske Kendsgerninger og læser man da de kortfattede Ord: »med Brækjern ... Forfædrene ... Olie ...«; husker man samtidig paa, at Nostradamus ofte har givet sine Spaadomme fra sig i en lapidarisk kort Form, saa bliver det tydeligt, at Ordene kun kan hentyde til Krænkelsen af Gravene i St. Denis, — ikke mindst da denne historiske Begivenhed udspillede sig i nær Tilknytning til den allerede skildrede Tuileristorm og de andre Uroligheder under den franske Revolution.

For virkelig at give en fuldgyldig Oversættelse af de to Eksempler, for at gengive de to Quatrains fuldtud med alle deres Henvisninger og Antydninger vilde der kræves en længere Udvikling og flere Tilføjelser. Der bliver intet Ord tilovers

af Spaadommen, som ikke viser sig at have sin Betydning, naar det sammenholdes med de historiske Begivenheder.

Ved Nævnelse af Navne som »Varennes«, »Capet-caput«, »Narbonne« og »Sauce« turde enhver Tvivl være udelukket om at Udlægningen holder Stik. Selv Tallet »fem Hundrede« er — vel uden Nostradamus' Medvirken — gaaet ind i den franske Revolutions Historie som et fastpræget Begreb.

Selv den skarpeste Kritiker vilde det falde svært at frakende de to Quatrains om Varennes og om Tuileriestormen deres Beviskraft for den ganske usædvanlige profetiske Gave, som var blevet Seeren i Salon til Del. Deres fuldstændige Opfyldelse, som bevist gennem de senere Begivenheder mere end tohundrede Aar efter Spaadommenes Trykning, lader Nostradamus træde frem som en næsten ufejlbarlig Profet.

Napoleon Bonapartes Opgang og Fald.

Et historisk Sidestykke til Spaadommen om Cromwell danner det følgende let forstaaelige Vers om Napoleons Skæbne:

Vn Empereur naiſtra pres d'Italie,
I. Qui à l'Empire ſera vendu bien cher:
60 Diront auec quels gens il ſe ralie,
Qu'on trouuera moins prince que boucher.

Ordret oversat: »En Kejser skal fødes i Nærheden af Italien, som skal komme Riget dyrt at staa. Man skal tale om, med hvilke Folk han allierer sig — man skal betragte ham mindre som en Fyrste end som en Slagter.«

Siden Nostradamus' Tid er kun en fremtidig Kejser blevet født i Nærheden af Italien: — Napoleon Bonaparte paa Korsika i 1769. Nostradamus taler altsaa her tydeligvis om Frankrig og dets Soldaterkejser. Vist er det, at Napoleons Regering

kom Landet dyrt at staa. Paa alle Europas Slagmarker har han ladet sine Soldater kæmpe og bløde, og naar man mindes de Ord, Napoleon skrev i et Brev til Metternich: »For mig kommer det ikke an paa 200,000 Mand mere eller mindre!«, saa er Omtalen af ham som en »Slagter« ikke smigrende. Den er sikkert ikke fyldestgørende for hans historiske Betydning; men den Kendsgerning, at han ogsaa var en ubarmhjertig Hærfører, er klart forudset af Nostradamus.

Napoleon har beskæftiget Seeren fra Salon mere end nogen anden historisk Personlighed. Et andet Sted hedder det:

VIII. 59.
Par deux fois hault, par deux fois mis à bas
L'orient aussi l'occident foyblira
Son aduersaire apres plusieurs combats,
Par mer chassé au besoing faillira.

LX.
Premier en Gaule, premier en Romanie,
Par mer & terre aux Angloys & Parys
Merueilleux faitz par celle grand mesnie
Violant terax perdra le NORLARIS.

Ordret oversat: »To Gange i Højden (ved Magten), to Gange bragt til Fald. Østen og ogsaa Vesten skal vakle. Hans Modstander skal efter flere Kampe svigte den over Havet jagede i Nød.«

Historien har fuldtud bekræftet denne Spaadom: — Vilde man beskrive Napoleons Skæbne i Telegramstil, kunde man ikke gøre det mere træffende end med Ordene: — »To Gange ved Magten, to Gange bragt til Fald.«

To Gange ved Magten — i 1804 lod Napoleon sig krone til Frankrigs Kejser — i 1815 holdt han, efter sin Tilbagekomst fra Elba, sit Triumfindtog i Paris til sit Herredømme i »de Hundrede Dage«.

To Gange bragt til Fald — Nederlagene ved Leipzig og ved Waterloo.

Rigtigt har Nostradamus ogsaa forudset, at Napoleon vilde bringe baade Østen og Vesten til at vakle. Henvisningen til Østen passer paa Ægypten, Tyskland og Rusland, — Vesten er England, som han ikke kunde besejre, men som han dog kunde træffe haardt med Fastlandsspærringen. England nægtede ham, som det staar at læse hos Nostradamus, Tilflugt, da han bad om det. Det svigtede den over Havet jagede, nægtede ham Hjælp og sendte ham i Forvisning.

Endnu mange af Versene beskæftiger sig med den første franske Kejsers vekslende Skæbne. Særlig bemærkelsesværdig er Spaadommen om Napoleons Forvisning til St. Helena. Denne Quatrain lyder i Originalteksten:

Sans pied ne main dend aygue & forte,
II. Par globe au fort de port & lainé nay:
58 Pres du portail defloyal tranfporte,
Silene luit, petit grand emmené.

Tydningen og Forstaaelsen af dette Vers falder noget sværere end af dem vi hidtil har beskæftiget os med. Lad os forsøge at oversætte de vanskelige Steder Ord for Ord, idet vi i det væsentlige følger *Torné*, en af de betydeligste Nostradamus-Forskere i det forrige Aarhundrede.

At Verset maa hentyde til Napoleon fremgaar tydeligt af, at Nostradamus taler om »Le petit grand«. Den store Hærfører Napoleon var lille af Skikkelse. I en anden Quatrain, som uden Tvivl hentyder til Napoleon, betegner Nostradamus ham ogsaa som »le petit grand«.

Om »den lille store« siger Nostradamus nu: Han blev »emmené« — ført bort. Naar vi tænker paa Napoleons bevægede Skæbne, kan dette henføres til enten Forvisningen til Elba

eller til St. Helena. De øvrige Ord i Verset maa give Svaret hvilken af de to Muligheder, der maa betragtes som den rette Tydning.

Om Napoleons Tilstand ved Forvisningen bruger Nostradamus Udtrykket »sans pieds ne main«, ordret — »uden Fødder eller Hænder«, hvilket svarer til Udtryksformen »bundet paa Hænder og Fødder«, d.v.s. uden Handlefrihed, — besejret!

Derimod betyder »dent aigue et forte« ordret: »med spids og stærk Tand«, det vil sige, at Napoleon trods sin politiske Magtesløshed, endnu havde Ordet i sin Magt, endnu var i Besiddelse af sin Nimbus og sin aandelige Kraft.

En Afgørelse af Versets historiske Indordning bringer disse Udsagn dog ikke. For efter Nederlagene af 1813 og 1815 var Napoleon begge Gange politisk afmægtig og bundet, begge Gange kunde han protestere mod sin Behandling, uden at hans skarpe Ord og Protester blev taget til Følge.

Klarhed bringer først de følgende Ord angaaende det Sted, hvorfra Forvisningen sker: »par globe au fort de port«. Betydningen af Ordet »globe« faar vi atter her ved en Oversættelse tilbage til Latin: *globus navium* kaldes Flaaden hos Caesar; og Flaaden, som fører Napoleon bort, ligger efter Nostradamus »au fort« — ved et Fort.

Napoleons Overførelse til Elba er sket fra en sydfransk Havn; men Overførelsen til St. Helena tog sin Udgang fra Rochefort. Byen var dengang endnu ikke en Fæstning, men der fandtes et Fort. Dermed vinder den Antagelse i Sandsynlighed, at det drejer sig om Forvisningen til St. Helena. Den tog i Virkeligheden sin Begyndelse, da Napoleon om Bord paa den engelske Fregat »Bellerophon« satte over fra Rochefort til Plymouth, — ikke for, som han havde haabet, at opnaa sin Frihed der, men for, trods sine Bønner til Prinsregenten, at blive sendt til St. Helena.

At Verset hentyder til Forvisningen til St. Helena bliver

endnu tydeligere, naar vi læser de næste Ord: »l'ainé-né« — »den ældste Søn«. Af denne korte Antydning lader sig slutte, at »en førstefødt« skal spille en afgørende Rolle. Og i Virkeligheden var det afgørende for Napoleons Forvisning til St. Helena, at den engelske Prinsregent ikke tilstod den flygtende Kejser det Fristed, han bad om, men beordrede ham i Forvisning. — Hvem var Prinsregenten? Han var ældste Søn af Kong Georg III. og regerede i hans Navn.

Foruden de to Holdepunkter for, at Spaadommen gælder Forvisningen til St. Helena, skildrer de følgende Ord andre Forhold, som gik forud for Forvisningen. Efter Nostradamus begiver »le petit grand« — Napoleon — sig »près du portail déloyal«. Der skete det, at Napoleon begav sig fra Rochefort til Plymouth. Denne Havn viste sig dog — da der ikke blev tilstaaet ham det Fristed, han bad om — som »déloyal« — forræderisk.

Som Højdepunkt i Nostradamus' Beskrivelse af det historiske Forløb af Napoleons Forvisning til St. Helena finder vi i Begyndelsen af sidste Linie to Ord, som endnu ikke er tydet: — »Silène luit« — ordret »Silène lyser«.

Torné, der allerede er blevet nævnt som en fremragende fransk Nostradamus-Forsker, tænkte først at her muligvis forelaa en Trykfejl. I Stedet for »silène« skulde der muligvis staa »sélène« — Maanen. I alle Udgaver findes dog Silène, det var usandsynligt, at det skulde være en Trykfejl. Den rigtige Tydning afslører sig først, naar vi tænker paa det franske Navn for Øen St. Helena: »Isles Elène).

»Isles Elène« er lydligt meget ensartede Ord. Nostradamus har, som det er almindelig kendt, opfattet Navnets Lyd paa den Ø, han har set i clairvoyant Tilstand, for senere i vaagen Bevidsthedstilstand at nedskrive det saa nær som muligt til det hørte. Derved maa han være kommet til Udtrykket »Silène«, en lignende lydmalende Ordsammentrækning, som den vi

allerede har truffet paa i Skildringen af Louis XVI's Flugt til Varennes — Herné for »Aire« og »Aisne«.

Enhver Kender af moderne Sjælevidenskab kan bekræfte, at Ting som er opfattet under synsk Bevidsthedstilstand, kun sjældent i vaagen Tilstand gengives i ortografisk korrekt Form, men ofte undergaar mærkelige Omstillinger og Sammentrækninger, idet man søger at gengive dem saa nær som muligt efter Lyden.

At »Silène« maa forstaas som den lydlige Gengivelse af Isles Elène — St. Helena — er saa meget mere nærliggende, ikke blot for Psykologen, men ogsaa for Historikeren som der i Versets andre Ord allerede er givet tre Hentydninger til Napoleons Forvisning.

»Silène luit, petit grand emmené« — fem Ord i hvilke Seeren beskriver en af de største Tragedier i Verdenshistorien, halvtredie Aarhundrede før Scenen udspilledes paa Verdensteatret ...

Kapitulationen ved Sédan.

Kun sjældent har Nostradamus i sine Quatrains indladt sig paa nøjere Tidsangivelser. Derimod finder man ofte indirekte Henvisninger, hvorefter en Begivenhed skal finde Sted samtidig med at en vis anden Begivenhed sker. Blandt saadanne Parallel-Tildragelser indtager særlig paafaldende Himmeltegn en stor Plads. Følgende Quatrain giver et af de bedste Eksempler herpaa:

Feu couleur d'or du ciel en terre veu,
II. Frappé du haut nay, faict cas merueilleux:
92 Grand meurtre humain: prinſe du grãd nepueu,
Morts d'eſpectacles eſchappé l'orgueilleux.

Den ordrette Oversættelse lyder: — »Paa en Tid hvor man fra Jorden ser guldfarvet Ild paa Himmelen, skal blive slaaet af den Højbaarne, — mærkværdigt Tilfælde — efter stort Myrderi af Mennesker — den stores Nevø, skal blive taget til Fange. Den hovmodige skal undgaa en teatralsk Død.«

Napoleon III. var som Søn af Louis Bonaparte, Napoleons Broder, Nevø af Napoleon den Store. Om »den Stores Nevø« siger Nostradamus, »at han vil blive slaaet af en Højbaaren« paa et Tidspunkt, hvor man »ser guldfarvet Ild paa Himmelen«.

Nu er Slaget ved Sedan sikkert det største Nederlag, som Napoleon III. har lidt. Kun faa Uger efter Kapitulationen ved Sédan — den 2. September 1870 — nemlig den 24./25. Oktober — var et Nordlys synligt over Europa af en Styrke og Farvepragt, som det kun sjældent forekommer gennem Aarhundreder.

Paa hvilken anden historisk Begivenhed end Slaget ved Sédan kunde det passe, at »den Stores Nevø« bliver slaaet af en Højbaaren paa et Tidspunkt, hvor der ses et stort Nordlys?

De videre Henvisninger i Verset: — at der skal være »stort Menneskemyrderi« før Nederlaget, og at den Stores Nevø skal undgaa »en teatralsk Død«, fjerner de sidste Tvivl om, at Nostradamus virkelig i disse Linier taler om Kapitulationen ved Sédan: — Slagene ved Worth, Gravelotte, Mars-la-Tour var ikke mindre blodige end Slaget ved Sédan. I sin Hang til det teatralske, som aldrig forlod ham, begyndte Napoleon den Skrivelse, hvori han tilbød sin højbaarne Modstander, Kongen af Preussen, Kapitulationen ved Sédan, med Ordene: »Da det ikke skulde forundes mig at dø i Spidsen for mine Tropper ...«

Saa finder vi da ogsaa her fuld Overensstemmelse mellem hver Enkelthed i Spaadomme og deres Opfyldelse tre Aarhundreder senere!

Profetiernes Forudsigelse af Verdenskrigen.

Forholdsvis faa er de Spaadomme, som entydigt viser hen paa Tiden 1914—18. Som Eksempel kan en Quatrain tjene, som med sjælden Kraft skildrer Slagtummelen i Verdenskrigen:

De nuict ſoleil penſeront auoir veu,
I. Quand le pourceau demy homme on verra:
64 Bruict, chant, bataille, au ciel battre aperceu:
Et beſtes brutes à parler lon orra.

I ordret Oversættelse: »Ved Nattetid vil man mene at have set Solen, medens man skal se Mennesker som halve Svin. Sang blandet med Larm og Kamptummel; man ser dem kæmpe under Himmelen, og man hører som vilde Dyr tale.«

Vestfronten 1914—18! En Storreportage i Telegramstil. Redigeret efter Datidens Stil vilde den maaske lyde:

»Blændende som Sollys blinker om Natten Lyskuglerne, man ser Soldater, der i deres Gasmasker ser ud som Mennesker med Svinehoveder. Midt i Larm og Slagtummel lyder der Sang. Ogsaa under Himmelen kan man følge Kampene; vilde Kampraab høres, som brølede Menneskene som Dyr.«

Med disse Ord har Nostradamus ikke blot beskrevet Kamptummelen under Verdenskrigen, men Aarhundreder i Forvejen ogsaa skildret Verdenskrigens Luftkampe, som en Vrangside til Menneskehedens urgamle Drøm: Opfindelsen af Flyvemaskinen.

III.

HVAD FORUDSIGER NOSTRADAMUS OM I DAG OG I MORGEN?

De foregaaende Eksempler viser fuldtud, at Nostradamus paa træffende og anskuelig Vis har forudsagt vigtige historiske Begivenheder. Dermed øges ogsaa vor Overbevisning om, at det vi kan læse om den Tid, som endnu ligger foran os, ogsaa vil gaa i Opfyldelse.

Hvad vor Tid angaar staar for Nostradamus særlig en Tildragelse i Forgrunden og paakalder hans Opmærksomhed:

De autoritære Staters Opkomst.

I første Trediedel af det før nævnte Tilegnelsesskrift til Kong Henrik II, er der to Steder Tale om en fremtidig ensartet politisk Udvikling i Italien, Tyskland og Spanien. Det første Sted lyder i Originalteksten:

10

lité par la confirmation de l'Egliſe Catholique.
Et l'autre qui à ſa grande confuſion & tarde re-
pag. pentance la voudra ruiner, ſeront trois regions
10 par l'extreme difference des ligues, c'eſt aſſa-
(a) uoir la Romanie, la Germanie, l'Eſpaigne, qui
feront diuerſes ſectes par main militaire, delaiſ-
ſant le 50. & 52 degrez de hauteur, & fe-

Faa Linier længere nede hedder det:

...ucntaux, meridionaux & orien
taux trembleront, ſtelle ſera leur puiſſance, que
ce qui ſe fera par concorde & vnion inſuperable
Pag. des conqueſtes belliques. De nature ſeront eſ-
10 gaux: mais grandement differentz de foy. Apres
(b) cecy la Dame ſterille de plus grand

I ordret Oversættelse gaar disse to Afsnit ud paa følgende: »... der skal være tre Lande (kendetegnet) ved den yderste Forskel mellem Partierne (»ligues«), nemlig Italien (»la région Romaine«), Tyskland og Spanien; — de skal frembringe forskellige verdensanskuelige Bevægelser (»sectes«) paa militært Grundlag (»par main militaire«), hvorfra dog skal undtages de Omraader, som i Dag hedder Holland og Belgien (»délaissant les 50 & 52 degrez de hauteur«, d.v.s. de Omraader, der ligger mellem 50. & 52. Breddegrad.«)

Selv en meget kritisk Læser maa indrømme, at Nostradamus her fuldstændig klart omtaler de nyeste Udviklinger i Italien, Tyskland og Spanien. Alene ved politisk Kombinationsevne vilde han aldrig have kunnet forudsige det. Hvorledes skulde man forstandsmæssigt have kunnet forudse, at tre geografisk adskilte Lande, næsten fire Hundrede Aar senere, skulde undergaa uafhængige men ensartede Fornyelsesbevægelser, medens en anden Landsdel, som endnu dengang hørte sammen med dem, skulde forblive uberørt?

At stille dette Spørgsmaal er det samme som at svare paa det: Politisk Kombinationsevne har ikke noget med dette at gøre. Vi har her bevisligt et profetisk Fremtidssyn for os, som sikkert ikke findes mere ægte. Des større Krav paa Troværdighed har de følgende Linier om de autoritære Staters videre Udvikling. I Beundring fortsætter Nostradamus: »De tre Sta-

ters Magt skal være saa stor, at det, de opnaar, skal fuldbyrdes dels ved fredelige Overenskomster og Traktater, dels ved krigerigske Erobringer paa Grundlag af deres uovervindelige Sammenslutning (»union insuperable«).

Her forudsiger Nostradamus altsaa, at de autoritære Stater i stort Omfang skal udvide deres Magtomraade ved Hjælp af fredelige Overenskomster. Vi tænker herved straks paa Østrigs Indlemmelse, paa Traktaten i München og paa Overtagelsen af Albanien. Men Nostradamus saa ogsaa, at de autoritære Stater »med uimodstaaelig militær Magt« vilde gennemføre deres Maal: — Abessiniens Erobring, den tysk-italienske Vaabenhjælp ved Oprettelsen af det nationale Spanien, den polske Stats Deling, og endelig Frankrigs militære Nederlag mod Tysklands og Italiens Hære.

De totalitære Staters Kamp for deres Tilværelse og deres Udvikling har givet Nostradamus Emnet til mange Quatrains. Han taler om Tysklands Opkomst under en stor Fører; om Krigens Ulykker, der bryder ind over Frankrig; om det britiske Riges Nedgang og om Krigen, som heller ikke de britiske Øer undgaar, og som styrter det engelske Folk i Fordærv.

I stadig nye fireliniede Vers kan Nostradamus berette om det store verdenshistoriske Skuespil, i hvilket en gammel Verden opløser sig, medens en ny stiger frem.

Krigen i Frankrig.

De talrige Spaadomme om den franske Revolutions Tid og om Napoleon Bonaparte er allerede blevet omtalt. Ogsaa Napoleon III. har beskæftiget Nostradamus. Verset om Slaget ved Sédan er et af de sidste, som med Sikkerhed kan siges at angaa Frankrig. Derefter synes hans Opmærksomhed i længere Tid væsentlig at have drejet sig om andre Lande. Særlig mang-

ler der for den af mange Tydere udlagte Ødelæggelse af Paris og den snarlige Genoprettelse af Kongedømmet i Frankrig entydige Holdepunkter.

Derimod forudsiger en hel Række af Quatrains, at Frankrig skal lide under Krigens Rædsler i et Omfang, som det aldrig havde været Tilfældet før. Ligesom Nostradamus har forudset Verdenskrigens Slagtummel, forudsiger han direkte den nuværende Krig, der med sine Panservogne og Flyvemaskine-Angreb trænger dybt ind i det franske Land. I Originalteksten lyder den første Quatrain:

La paix s'approche d'vn coſté & la guerre
IX. Oncques ne fut la pourſuitte ſi grande,
52 Plaindre hōme, fēme, ſang innocent par terre,
Et ce ſera de France à toute bande.

I ordret Oversættelse: »Freden nærmer sig fra den ene Side og Krigen (fra den anden). Endnu aldrig var Forfølgelsen saa stor. At beklage er Mand, Kvinde og uskyldiges Blod over Frankrigs Jord. Det skal udleveres til de Allieredes hele Magt.«

Overført paa Nutidens Begivenheder: »Freden nærmer sig fra den ene Side, mod Øst og mod Nord. Derfor bryder Krigen saa meget heftigere ud paa den anden Side, i Vesten. Endnu aldrig har man set en saa heftig Forfølgelseskamp. Man maa beklage Mand og Kvinde og det uskyldige Blod, som udgydes paa Frankrigs Jord. Landet vil blive udsat for de to Allieredes hele Angrebsstyrke.«

At Skildringen henviser til Kampene i Aaret 1940 viser Indledningsordene: »Paa en Tid, da Freden nærmer sig paa den ene Side, skal Krigen bryde ud paa den anden Side.« Faktisk var Fjendtlighederne i det østlige og nordlige Europa ophørt, da Kampene i Vest begyndte. Saadan skete det, da det store Slag i Vest begyndte i 1940.

Under dette Slag skriver Nostradamus, skal »Forfølgelsen

være saa stor som aldrig før.« Virkeligheden har fuldtud bekræftet hans Spaadom, da Kampene i Flandern og Frankrig udviklede sig til de største Forfølgelses- og Tilintetgørelsesslag i Historien.

Men ogsaa Flygtningenes navnløse Elendighed har Nostradamus forudsagt.

Alt det er allerede blevet Historie. Nostradamus' Ord indeholder dog mere end en Bekræftelse af, at han har forudset vor Tids Skæbne rigtigt: De indgyder den Tro, at det maatte ske saadan som det skete: uafvendeligt — forudbestemt — Skæbne!

Den 10. Maj 1940.

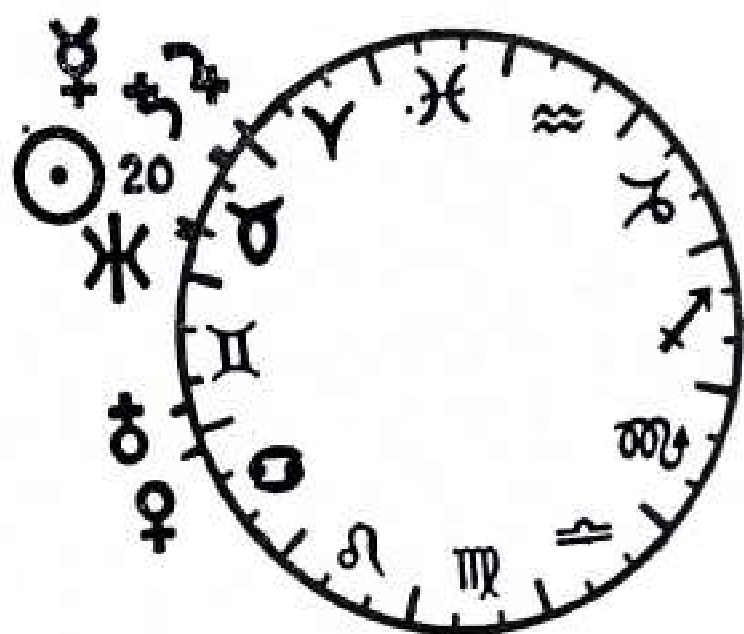
Nostradamus har ikke blot forudset Krigens Begyndelse i Vesten, gennem sine Syner har han ogsaa forudset enkelte afgørende Faser i Udviklingen.

I et andet Vers skriver han:

Le tremblement ſi fort au mois de May,
X. 67 Saturne, Caper, Iupiter, Mercure au beuf:
Venus auſſi, Cancer, Mars, en Nonnay,
Tombera greſle lors plus groſſe qu'vn euf.

I Oversættelse: — »De militære Rystelser skal være mægtige i Maj Maaned; Saturn, Jupiter, Merkur i Tyren, Venus ogsaa i Krebsen, Mars i Nonnen; da skal Hagel falde større end Æg.«

Her forudsiges svære Rystelser paa et Tidspunkt, som Nostradamus fastsætter efter det store Verdensur: de kredsende Planeter paa Himmelbanens Urskive. Enhver Astronomkyndig kan bekræfte, at de af Nostradamus her beskrevne Konstellationer er overordentlig sjældne. Saturn kommer omtrent hvert

tredivte Aar tilbage til dette Sted, Jupiter hvert tolvte Aar. Omtrent en Gang i to Hundrede Aar mødes de to Planeter i det samme Tegn af Dyrekredsen (her Tyren). At Merkur i en bestemt Maaned — her i Maj — er at finde i det samme Tegn, kan forekomme omtrent hvert andet Aar, for Venus omtrent hvert tredie Aar. Dertil kommer, at Mars skal befinde sig imellem de sidste fem Grader af et Tegn og de første fem Grader af det næste, »ogsaa« inden for Krebsens Omraade.

I anden Linie kan Betegnelsen »caper« — ordret »Gedebukken« — meget sandsynligt opfattes som en Hentydning til den »vædderagtige«, »capriciøse« Planet Uranus, som da ogsaa skulde forekomme i den af Nostradamus angivne Konstellation, og som faktisk ogsaa nu staar i Tyren. Men selv om man ser bort fra denne Angivelse, er den nævnte Planetkonstellation dog saa sjælden, at den kun kan forekomme gennemsnitlig hver tre Tusind Aar. Den var til Stede i Maj Maaned 1940, da de store Kampe i Vesten begyndte.

Under disse Kampe »skælvede Jorden«, og begge Siders Luftvaaben lod det hagle med Bomber, »der var større end Æg«. Utvivlsomt har Nostradamus med denne Quatrain forudsagt Begyndelsen til de store Operationer i Vesten i Maj 1940.

Men mere end det: i et andet Vers har han endogsaa paa Dag forudsagt Maj-Offensivens Begyndelse:

Sol vingt de taurus ſi fort terre trembler.
IX. Le grand theatre rempli ruinera,
83 L'air, ciel & terre obſcurcir & troubler,
Lors l'infidelle Dieu & ſainctz voguera.

I Oversættelse: »Solen tyve Grader fra Tyren, stærkt skal Jorden skælve. Den Store skal ødelægge den fyldte Skueplads. Luften, Himmelen og Jorden hyllet i Mørke og bragt i Oprør, da skal den vantro anraabe Gud og Helgenerne.«

Dette Vers begynder ogsaa med en astronomisk Angivelse: — »Sol vingt de taurus«: — »Naar Solen staar 20 Grader fra Tyren«. En saadan Stilling af Solen svarer uafhængig af Aaret til 10. eller 11. Maj. Hermed er altsaa ikke angivet, at de videre Begivenheder skal falde i Aaret 1940. Men hvilken anden 10. Maj end den i Aaret 1940 har »Jorden skælvet«, er »den fyldte Skueplads« blevet tilintetgjort, er Himmelen blevet formørket af Flyvemaskiner og af Røgen fra Ildebrande.

De Begivenheder, som Nostradamus her skildrer, kan kun være dem fra 10. Maj 1940. Paa den Tid er faktisk alt det sket, som Nostradamus har spaaet: engelske og franske Hære blev omringet. Den hele omsluttede og ved Indkredsningen »overfyldte Krigsskueplads« med den engelsk-franske Armé blev med Mand og Tros tilintetgjort. De tyske Flyveres uafladelige Angreb var dog, som de Undslupne af Ekspeditionshæren stadig beretter, det frygteligste, som Soldater nogensinde har maattet udstaa. Himmelen over Dunkerque, Arras, Rouen,

1940 MAI

	Saturn	Jupiter	Mars	Venus			
Tag	♆ Länge	♅ Länge	♄ Länge	♃ Länge	♂ Länge	♀ Länge	☿ Länge
	° ′	° ′	° ′	° ′	° ′	° ′	° ′
1	23♍ 1	21♉18	5♉10	26♈25	19♊13	25♊19	19♈45
2	23℞ 0	21 22	5 18	26 39	19 52	26 9	21 25
3	22 59	21 25	5 26	26 53	20 31	26 59	23 7
4	22 58	21 29	5 33	27 8	21 11	27 48	24 51
5	22 57	21 32	5 41	27 22	21 50	28 36	26 37
6	22 56	21 36	5 49	27 36	22 29	29 24	28 24
7	22 55	21 39	5 57	27 50	23 8	0♋10	0♉13
8	22 55	21 43	6 4	28 4	23 47	0 56	2 4
9	22 54	21 46	6 12	28 18	24 25	1 40	3 57
* 10	22 53	21 50	6 19	28 32	25 4	2 24	5 52
11	22 52	21 53	6 27	28 46	25 43	3 7	7 48
12	22 52	21 57	6 34	29 0	26 22	3 49	9 47
13	22 51	22 0	6 42	29 14	27 1	4 30	11 47
14	22 50	22 4	6 49	29 28	27 40	5 9	13 49
15	22 50	22 7	6 56	29 42	28 19	5 48	15 53
16	22 49	22 11	7 4	29 56	28 58	6 25	17 58
17	22 48	22 14	7 11	0♉ 9	29 36	7 1	20 5
18	22 48	22 18	7 18	0 23	0♋15	7 36	22 13
19	22 47	22 21	7 25	0 37	0 54	8 9	24 22
20	22 47	22 24	7 33	0 50	1 33	8 41	26 32
21	22 47	22 28	7 40	1 4	2 11	9 12	28 43
22	22 46	22 31	7 48	1 17	2 50	9 41	0♊55
23	22 46	22 35	7 55	1 31	3 29	10 8	3 6
24	22 45	22 38	8 3	1 44	4 8	10 31	5 18
25	22 45	22 42	8 10	1 58	4 46	10 50	7 29
26	22 45	22 45	8 17	2 11	5 25	11 21	9 40
27	22 44	22 49	8 24	2 24	6 4	11 42	11 50
28	22 44	22 52	8 31	2 37	6 42	12 1	13 59
29	22 44	22 55	8 38	2 50	7 21	12 17	16 7
30	22 44	22 59	8 45	3 3	7 59	12 33	18 13
31	22 44	23 2	8 52	3 16	8 38	12 46	20 17

Paris og andre Steder var formørket af Røg og Dunst. Forvirring herskede i Frankrig, hvor alle Veje var overfyldt af Soldater paa Tilbagetog og den flygtende Civilbefolkning.

I Versets Slutning finder vi endnu en sidste Spaadom, som ogsaa er gaaet i Opfyldelse: Og da, naar disse skrækkelige Slag raser — »skal den Vantro raabe til Gud og Helgenerne.«

Hvad skete der? — Medens det store Slag rasede i Flandern, begav sig Herr Reynaud, hvem man sikkert ikke gør Uret ved

at betegne ham som Fritænker, i Spidsen for sine Minister-kolleger til en Gudstjeneste i Notre-Dame, hvor der blev bedt for Sejren, medens Englænderne i deres Angst for den tyske Hær i de første Junidage atter opdagede St. Jeanne d'Arc i Orléans og anraabte om et Under.

Dermed er Spaadomme, der var indeholdt i de to Quatrains, til Punkt og Prikke opfyldt af Historien: De forudsiger nøje paa Dag og Aar efter visse Kendetegn og ledsagende Omstændigheder de første store tilintetgørende Slag i Vesten, som begyndte den 10. Maj 1940, og som var Indledningen til Frankrigs militære Sammenbrud.

Lynkrig i Frankrig.

Nostradamus gaar dog et Skridt videre og skildrer Nøden og den franske Hærs Sammenbrud under det andet Fremstød, som den tyske Hær førte ind i Frankrig: —

Gaulois par ſaults,monts viendra penetrer:
72 CENTVRIE IIII.
IV. Occupera le grand lieu de l'Inſubre:
37 Au plus profond ſon oſt ſera entrer,
Gennes,Monech pouſſeront claſſe rubre.

I ordret Oversættelse: — »Den Uovervindelige skal i Spring trænge ind i de galliske Bjerge og besætte det store Sted; i det aller dybeste af Landet lader han sin Hær trænge ind. Genueserne skal lade en kraftig Flaade støde frem til Monaco.«

Naar denne Spaadom taler om, at paa den ene Side skal »den Uovervindelige i Spring trænge ind i Bjergene«, medens »Genueserne« i Syden »skal støde frem til Monaco«, saa drejer

det sig her øjensynligt om en politisk Situation, saaledes som den i vore Dage forelaa efter Italiens Indtræden i Krigen.

Men ikke blot den almindelige historiske Forudsætning foranlediger os til at tyde Spaadommen som henvisende til vor Tid. Med Sætningen »den Uovervindelige skal i Spring trænge ind« forudsiger Nostradamus en Invasion, som skal foregaa i Stød og i et Tempo, som kan sammenlignes med en Fremtrængen i Spring. Aldrig nogensinde før er Frankrig saa lynhurtigt blevet overvældet, aldrig før er »det store Sted«, Paris, blevet indtaget saa hurtigt.

Endnu mere ser Nostradamus: — Fjendens Hær skal trænge dybt ind i Landet; og den, der trænger ind, skal efter hans Ord være en af de »Uovervindelige«, som der var Tale om i hans Profeti om de totalitære Stater. Ogsaa denne Spaadom angaar det store Sammenstød mellem unge og gamle Stater, som Nostradamus har set som et Hele, og som han ikke bliver træt af atter og atter at beskrive.

Saaledes bliver ogsaa Indtagelsen af Paris endnu engang forudsagt. Originalteksten er som følger:

Tout à l'entour de la grande cité,
V. Seront ſoldats logez par champs & villes:
30 Donner l'aſſaut Paris, Rome incité,
Sur le pont lors ſera faicte grand pille.

Oversættelse: — »Overalt omkring den store By skal Soldater ligge i Kvarter paa Land og i By. Efter at Rom er foranlediget (til at tage Del), gives (Befalingen) til overraskende at besætte Paris. Paa Broen skal det komme til en stor Ophobning«. (Sml. eng. to pile — at ophobe).

Ordene »donner l'assaut Paris« vilde paa nyfransk betyde »at tage Paris med Storm«; under Betragtning af den latinske

Tænkemaade, som laa Nostradamus nærmest, betyder dog »assaillir — adsalire«, simpelt hen »springe hurtigt til.«

I det hele taget naar man bedst til den rette Forstaaelse af Profetiernes Sprog, hvis man ikke blot oversætter de enkelte Udtryk tilbage til Latin, men ogsaa paa dette Sprog giver dem deres oprindelige Betydning: — »ad-Saltus«, ordret — »Spring hen til«, den overraskende Besættelse, — som i og for sig godt kan forløbe fredeligt — hvorimod det nyfranske »assaut« udtrykkelig betyder »Stormangreb«, altsaa en krigerisk Handling.

Hvornaar har nogensinde en saa »overraskende Springen hen til Paris« fundet Sted som ved den uventet hurtige Besættelse den 14. Juni 1940 af de tyske Tropper? Vi vil være tilbøjelige til i dette Vers at se en Spaadom om de sidste Begivenheder i vor Tid. Enhver Tvivl forstummer dog over for Udsagnet, at Paris skal besættes overraskende, »Rome incité«, d. e. ordret: »Efter at Rom er blevet foranlediget til at handle«. Den overraskende Besættelse af Paris skal finde Sted, naar Italien af Begivenhedernes Gang er blevet foranlediget til at handle, til at træde ind i Krigen.

Nostradamus havde altsaa forudsagt den overraskende Indtagelse af Paris til Tiden lige efter den italienske Krigserklæring. Denne Spaadom hører til de bedste Beviser for, at Nostradamus virkelig siger Sandheden: — I Rom faldt Beslutningen den 10. Juni 1940 — fire Dage senere besætter tyske Tropper overraskende Paris, og den ligeledes forudsagte Besættelse af store Dele af Frankrig blev en Kendsgerning.

Naar Nostradamus i Slutningen af Verset taler om, at »paa Broen skal det komme til en stærk Sammenstimlen«, saa passer Spaadommen paa de drastiske Tildragelser, som gennem flere Dage fandt Sted ved Broen over Loire ved Sully, da Hundredtusinde Flygtninge i Angst og Fortvivlelse forsøgte mellem de flygtende Divisioners endeløse Kolonner, at naa over til den anden Flodbred.

4*

Beslutning og Ansvar.

Nostradamus nøjes ikke med at skildre Frankrigs Nederlag, — han gaar i Rette med sit Fædreland, som ellers ikke med noget andet Land.

C.

Le boutefeu par ſon feu atrapé,
V. 100 De feu du ciel à Carcas & Cominge:
Foix, Aux, Mazere, haut vieillart eſchappé,
Par ceux de Haſſe, des Saxons & Turinge.

PROPHETIES DE
M. Noſtradamus.

CENTVRIE VI.

Vtour des mõts Pyrenees grãs amas
De gent eſtrange ſecouri-
ueau·

Oversat: — »Brandstifteren skal gribes af sin egen Ild. Ild paa Himmelen over Carcasonne og Comignano, over Foix, Aux, Mazères — en Olding skal have en høj Stilling, efter at (en anden) er undsluppet, fra dem fra Hessen, Sachsen og Thüringen«.

I denne Quatrain skildrer Nostradamus i sin os nu bekendte Telegramstil den sidste Fase af den tyske Fremrykning i Frankrig. Han beretter, at der skal være »Ild paa Himmelen« over Carcasonne i Sydfrankrig og over Comignano, en lille By ved nedre Lago Maggiore, ligesom ogsaa over Foix og Mazères ved Pyrenæerne. Dog ikke nogen almindelig Ild, men en Ild,

»som falder fra Himmelen«, og som skal komme fra »dem fra Hessen, Sachsen og Thüringen«. Kan Nostradamus dermed have ment andet, end at tyske Tropper eller Flyvere skulde naa til de nævnte Steder, og franske Flyvere ind i det nordlige Italien?

Derefter nævnes en højtstillet Olding, som skal faa Betydning efter at en anden er undveget. Hvem tænker ikke herved paa Marskal Pétain, som i Nødens Stund er traadt i Stedet for den anden, som forsvandt og ikke kunde findes, efter hans vantro Kirkegang i Notre Dame var forblevet uden synlige Følger?

I denne Quatrains første Linie fastslaar Nostradamus klart og tydeligt: »Le boute-feu par son feu atrapé« — »Brandstifteren blev fanget i sin egen Ild«.

En haard Dom over Frankrig, fældet for fire Hundrede Aar siden! Krigsbrandstifteren bliver Offer for den Ild, som han gennem Aar har næret, for at Tyskland skulde fortæres i den.

Denne Dom over Frankrig staar dog ikke isoleret. Nostradamus har i høj Grad beskæftiget sig med det Fremstød, som den »Uovervindelige« har ført mod Frankrig over Bjergene fra Nord, samtidig med at Frankrig truedes fra Middelhavet. Saaledes har han et andet Sted, ganske imod sin Sædvane, rettet en næsten bønlig Formaning til Frankrig, for at føre det bort fra dets Vej til Fordærv. Her hedder det:

52 CENTVRIE III.

Le reſte à feu & ſang tranche traille.

XXIII

Si France paſſes outre mer lyguſtique,
III. Tu te verras en iſles & mers enclos:
23 Mahommet contraire, plus mer Hadriatique,
Cheuaux & d'Aſnes tu rongeras les os.

Oversat: »Hvis du, Frankrig, gaar uden for det Liguriske Hav, skal du se dig omsluttet fra Øer og Have, — Skæbnen skal være dig ugunstig, endnu mere i det Adriatiske Hav. Af Heste og Æsler skal du gnave Knoglerne«.

Her bliver Frankrigs Ulykke forudsagt, hvis det begiver sig ud over Bugten ved Genua. I tidligere Tid kan man ikke paavise nogen krigerisk Aktion fra Frankrigs Side mod Italien, som har faaet en ulykkelig Udgang. Spaadommen kan derfor sikkert ikke hentyde til Fortiden, men nok til vore Dage, da ganske vist ikke Landtropper, men nok Flyvemaskiner og Skibe i Kamp mod Italien har naaet ud over Genuabugten. Men saasnart Frankrig gik saaledes frem mod Italien skulde Skæbnen vende sig mod det.

Nostradamus ser her ikke blot Katastrofen, der kommer fra Nord, men ogsaa at Faren truer fra Syd. I denne Ulykkestid skal Frankrig være »indesluttet fra Øer og Have«. Kunde der gives en tydeligere Henvisning til Blokaden af Frankrig, som stadig bliver strammet?

I den følgende Quatrain udtaler Nostradamus en besværgende Formaning for at advare Frankrig mod det ulykkebringende Forehavende:

XXIIII.

De l'entreprinſe grande confuſion,
III. Perte de gens, threſor innumerable:
24 Tu n'y dois faire encore tenſion.
France à mon dire fais que ſois recordable.

Oversættelse: — »Fra dette Forehavende skal udspringe stor Forvirring, Tab af Menneskeliv og uoverskuelige Skatte. Du skulde ikke søge yderligere Udvidelse. Frankrig, lad dig raade, gør, at du bliver Erindring værdig!«

Dette Vers følger i Profetierne umiddelbart efter den forrige Profeti, hvor Frankrigs Ulykke bliver forudsagt, hvis

det gaar ud over Genua Bugten. I sin Advarsel forudsiger Nostradamus Resultatet: som en Følge af disse Forehavender forudser han stor Forvirring, Tab af Mennesker, og Tab af »uvurderlige Skatte« — Frankrigs Banks Guldforraad. Han fortsætter: »Du, Frankrig, skal ikke ønske at udvide dig. Frankrig, du maa handle efter mine Ord, saa du bliver Erindring værd«, eller bedre udtrykt: »Gør kun det, som lader sig forsvare for Historien!«

Desværre har Frankrig ikke hørt denne Advarsel fra sin store Seer — hvor er en Profet vel nogensinde blevet hørt i sit eget Fædreland? — og den af Nostradamus forudsagte Skæbne er i frygtelig Udstrækning brudt ind over det ulykkelige Land.

Mørke Skygger over England.

Ligesom for Frankrig ser Nostradamus ogsaa for England mørke Dage forude. I to Quatrains taler han først i almindelige Vendinger om, at der i disse Aar skal gaa store Kriser hen over England. Den første lyder:

LVII.

Sept fois changer verrez gent Britannique,
Taintz en ſang en deux cens nonante an:

III. 57 — 58 CENTVRIE III.

Franche non point par appuy Germanique,
Aries doubte ſon pole Baſtarnan.

I ordret Oversættelse: — »Syv Gange skal det engelske Folk se sig forandret inden for to Hundrede og halvfems Aar, efter at det har plettet sig med Blod: da skal England fortvivle over sin Modspiller Polen, og Frankrig kan ikke bringe Hjælp gennem tysk (Omraade)«.

Til Forstaaelse af dette maa det tages i Betragtning, at efter gammel astrologisk Opfattelse er de forskellige Steder og Lande paa Jorden tildelte deres bestemte Tegn inden for Dyrekredsen, og »Ariez« kan derfor betyde det Folk, der staar under Vædderens Tegn — Englænderne. »Bastarnan«, som Nostradamus her omtaler, er Beboerne i Weichselegnen, vor Tids Polen.

Allerede i Aaret 1914 har den franske Forfatter og Nostradamus-Forsker *Nicoullaud* paa Grundlag af denne Quatrain forudsagt, at England vilde gennemgaa en svær Krise i Aaret 1939. Desforuden har en tysk Nostradamus-Forsker i 1921 angivet det samme Tidspunkt og tilføjet, at Englands Krise skulde finde Sted i Forbindelse med den genoprettede polske Stat.

Kun Tydningen af den tredie Linie i Spaadommen: »France non point par appui Germanique« har hidindtil beredt Vanskeligheder for Tyderen. Her har Historien senere klarlagt, hvad Nostradamus vilde udtrykke: nemlig at Frankrig ikke kunde bringe Polen Hjælp gennem tysk Omraade.

At en ny Krise og System-Forandring skulde finde Sted i vore Dage forudsiger Nostradamus ved at henvise til, at England inden for 290 Aar skulde have syv Régime-Forandringer, efter at en første Forandring havde fundet Sted under Blodsudgydelse.

At Nostradamus med disse Kriser og Forandringer ikke blot har hentydet til Indsættelsen af en ny Regent, men har ment et nyt Kongehus eller Régime, fremgaar deraf, at et Land inden for et Tidsrum af næsten tre Hundrede Aar har mere end syv Herskere — deres gennemsnitlige Regeringstid vilde ellers være paa 41 Aar, hvilket vilde være usædvanligt.

Den første Régime-Forandring under Blodsudgydelse fandt Sted i 1649, da Karl I blev halshugget og Cromwell, hvis

Skæbne i høj Grad har beskæftiget Nostradamus, blev Statsoverhoved.

Angaaende de derefter indtraadte Forandringer i Régime eller i Kongehusene skriver *Nicoullaud:*

»1603 bliver Jacob I, Konge af Skotland, ogsaa samtidig Konge af Storbritannien. 1625 efterfølges han af sin Søn Karl I. Han mister Livet i 1649 under Revolutionen, og Parlamentet udraaber Republiken. Den næste Forandring — den anden i vor Beregning — finder Sted 1653, da Cromwell bliver udraabt til Lord Protector. Tredie Forandring: 1660, Genindsættelse af Huset Stuart ... Fjerde: 1689, Wilhelm III af Oranien ... Femte: 1702 Stuart vender tilbage ... Sjette: 1714, Georg I ... Den syvende Forandring inden for det nævnte Tidsrum af 290 Aar skulde derefter finde Sted senest 1939, — 1649 + 290 = 1939.

Denne Regeringsforandring er allerede indtraadt: I Foraaret 1940 — altsaa inden for faa Maaneder af den nævnte Tid — er England officielt »saa længe Krigen varer« blevet forvandlet fra et parlamentarisk regeret Land til en Diktaturstat. Magna Charta blev sat ud af Kraft, og Regeringen blev tildelt uindskrænket Magt. Det er siden Cromwells Dage en enestaaende og revolutionerende Begivenhed i den engelske Forfatnings Historie.

Efter at Nostradamus har angivet en saa nøjagtig Tidsbestemmelse, følger i anden Halvdel af Verset Henvisning til, hvad der til den Tid skal ske: — »Folket under Vædderens Tegn« — Englænderne — skal fortvivle over deres modsatte Pol, den polske Stat — og Frankrig vil ikke kunne bringe dem Hjælp gennem Tyskland«.

Det, som Nostradamus her har forudsagt, er indtruffet: — Polen var efter Englands Plan dets Modspiller ved Rigets Østgrænse. England og Frankrig paa den ene Side og Polen paa den anden Side skulde tilsammen holde Tyskland i Skak. Men

England maatte fortvivle over sin Modspiller efter det tyske atten Dages Felttog. Heller ikke det med Polen allierede Frankrig var i Stand til at bringe sin Forbundsfælle Hjælp paa den anden Side af Tyskland.

Den anden Spaadom, hvor Nostradamus forudsiger en Krise for det britiske Rige, lyder i Originalteksten:

Le grand empire ſera par Angleterre,
X. **Le pempotam des ans plus de trois cens:**
100 **Grandes copies paſſer par mer & terre,**
Les Luſitains n'en ſeront pas contens.

Den ordrette Oversættelse af de første to Linier lyder: »Det store Herredømme skal være hos England, den almægtige, gennem mere end tre Hundrede Aar«. I almindelig midtfransk Sprogbrug forekommer Ordet »pempotan« ikke; vi maa derfor antage det for at være en af de hos Nostradamus ofte forekommende Ordknuder, dannet af »pan« (græsk: helt, al) »potens« (lat. mægtig), som Nostradamus har sammensat til Ordet »pempotan« — »almægtig« — uden Hensyntagen til Retskrivningens Regler — en Antagelse, som falder godt sammen med Resten af Meningen i Verset.

Fra et Forsøg paa Tydning af den anden Halvdel af Verset skal vi afholde os, da de to første Linier er tilstrækkeligt interessante.

Efter dette Udsagn skulde det store britiske Rige være almægtigt gennem mere end tre Hundrede Aar. I et saadant Udsagn er underforstaaet, at efter det nævnte Tidsrums Forløb skal Almagten svinde, altsaa en Krise skal bryde ind over Emperiet. Det nærmestliggende Udgangspunkt for Beregningen er Aaret 1603, da England og Skotland blev forenede ved en Personalunion, og da Navnet »Storbritannien« for første Gang

dukker op — Navnet paa det store Rige, om hvilket Nostradamus siger, at dets Herredømme skal vare mere end tre Hundrede Aar. Englands Glanstid skulde altsaa nu være i Nedgang.

Det er ikke blot een Gang, Nostradamus fremsætter denne Spaadom, ogsaa den før nævnte Quatrain siger tydeligt det samme. Begge Spaadomme føjer sig ind i det Billede, som Nostradamus har dannet sig af Udviklingen i vore Dage: — Stadig tydeligere faar man af Profetierne et Billede af de totalitære Staters Fremgang og Englands og Frankrigs Nedgang. Billedet i sin Helhed afrundes af et større Antal fireliniede Vers, hvor Nostradamus i Enkeltheder skildrer den Nød og Trængsel, som skal bryde ind over de britiske Øer.

Hungersnød i England.

I Quatrain 71, Cent. III forudsiger Nostradamus, at der skal udbryde Hungersnød i England. Spaadommen lyder i Urteksten:

III/71
Ceux dans les isles de long temps assiegez,
Prendront vigueur force contre ennemis:
Ceux par dehors mors de faim profligez,
En plus grand faim que iamais seront mis.

Hvis vi begynder med tredie Linie og gaar tilbage til anden, lyder Oversættelsen: »Efter at de, der er udenfor, engang er døde, bragt til Nederlag af Hunger, skal de komme til nye Kræfter. Nu bliver de paa Øerne lang Tid belejret og skal komme i større Hungersnød end (et Folk) nogensinde har været«.

Der er ingen Tvivl om, at Nostradamus med »dem paa Øerne« mener Englænderne. Han bruger hyppigt dette Udtryk og næsten udelukkende om de britiske Øer.

Ogsaa to andre Linier af Spaadommen er blevet bekræftet af Begivenhederne: — Nostradamus siger, at Belejreren af i Dag engang blev tvunget i Knæ af Hunger. Et saadant Nederlag lidt af et helt Folk paa Grund af Hunger har kun fundet Sted een Gang i Historien: i 1918, da det tyske Folk gennem den engelske Hungerblokade blev tvunget til at strække Vaaben.

Videre siger Nostradamus, at de belejrede i deres Nød skal udfolde overordentlige Kraftanstrengelser. Ogsaa dette passer paa vore Dage. De tre første Linier af Spaadommen er dermed gaaet i Opfyldelse. Hvorfor skulde det ikke ogsaa blive Tilfældet med den fjerde, der forudsiger Hungersnød i England?

Bombardering af England.

Det følgende Vers giver et Indblik i Englands Krisetid:

De feu volant la machination,
VI. Viendra troubler au grand chef assiegez:
34 Dedans sera telle sedition.
Qu'en desespoir seront les profligez.

Oversættelsen lyder: — »Flyvende Ild fra Maskineriet/ skal komme og forstyrre den Store (d. v. s. paa den Stores Bud) den belejrede Anfører;/ derinde skal være saa stort Oprør./ at de bliver nedslaaet i Fortvivlelse«.

Selv om denne Quatrain ikke indeholder nogen Steds- eller Tidsangivelse, kan vi dog henføre den til Krisen i England.

Nostradamus taler atter her — ligesom i det forrige Vers, der tydeligt viser hen til de britiske Øer — om »de belejrede« og om det »nedslaaede« Folk. Desuden er »Maskinerne, fra hvilke der falder flyvende Ild«, først Resultater af den nyeste Tid: — Det er Nutidens Luftkampmidler, de flyvende Fæstninger, der spyer Ild og Ødelæggelse.

Spaadommen lader sig daarligt henføre til Verdenskrigen, da saadanne Kampmidler for første Gang blev anvendt. Dengang var der nemlig ingen »Belejrede paa Øerne«, som Nostradamus siger. »De Belejrede« er her øjensynlig det engelske Folk. For dem forudsiger Nostradamus, at deres Anfører skal være raadløs og forvirret, og at de skal henfalde i en Tilstand af Haabløshed.

General Virvar — England alene mod Europa.

Et andet Sted siger Nostradamus:

C.

Dedans les iſles ſi horrible tumulte,
II. Bien on n'orra qu'vne bellique brigue
100 Tant grand ſera des predateurs l'inſulte,
Qu'on ſe viendra ranger à la grand ligue.

I ordret Oversættelse: — »Paa Øerne skal der herske et frygteligt Virvar; man skal ikke høre om andet end krigeriske Foretagender. Saa stor skal Røvernes Forhaanelse (af alle Retsbegreber) være, at alle skal forene sig imod dem«.

Denne Spaadom om det frygtelige Virvar »paa Øerne« slutter sig til de andre Forudsigelser om Englands nuværende Krise. Faktisk har den engelske Presse udtrykt Beklagelse over, at »General Virvar« har begyndt sit Régime i England.

Men endnu mere forudsiger Nostradamus: »Man skal ikke høre om andet end krigeriske Forehavender«. Igennem Uger har de engelske Aviser i Virkeligheden været fulde af Forskrifter, Formaninger og Paabud om Mobilisering af hele Civilbefolkningen mod den truende Invasion af Øerne.

Nostradamus giver os ikke noget Holdepunkt for, om en saadan Invasion skal ske over Land og Hav eller skal komme fra Luften; men hans Ord indeholder i hvert Fald Henvisning til en militær Invasion, som skal true Storbritannien. Som en Forklaring af denne Trusel tilføjer Nostradamus i sidste Halvdel af Verset: »Røvernes Forhaanelse af alle Retsbegreber skal være saa grænseløs, at alle skal forene sig i en stor Liga mod dem«. Hvilken Dom er ikke her udtalt, Aarhundreder før England begyndte paa at »erhverve« sine Kolonibesiddelser. Ligesom Nostradamus andre Steder fordømmer Frankrigs Krigspolitik, fordømmer han her Englands Røverpolitik. Navne som Palæstina, Malta, Cypern, Gibraltar er tilstrækkelige til at minde om Grundlaget for en saadan Anklage. Eksempler paa deres Fremgangsmaade fra den sidste Tid er Overfaldet paa Island og paa den hollandske Besiddelse Curaçao, — i samme Øjeblik hvor England foregav at ville komme Holland til Hjælp.

En kritisk Læser vil maaske indvende, at Spaadommen ikke indeholder nogen Tidsbestemmelse, saa at det maa staa aabent, om den virkelig hentyder til vore Dage. Enhver Tvivl forsvinder, naar man læser den følgende Profeti, hvor der i tydelig Form tales om et almindeligt Forbund mod England.

La grand Bretaigne comprinſe l'Angleterre,
III. Viendra par eaux ſi haut à inonder
70 La ligue neufue d'Auſonne ſera guerre,
Que contre eux ils ſe viendront bander.

I Oversættelse lyder Spaadommen som følger: Storbritannien, indbefattet England, skal paa Havet oversvømme alt, (saa at) det nye Forbund, der udgaar fra Italien, skal føre Krig, idet alle skal slutte sig sammen«.

Saadan staar der allerede i Udgaven af Profetierne af 1557. Disse Ord maa forbløffe enhver Historiker. Her staar »La grand Bretaigne« — men Navnet »Storbritannien« var først efter 1603 i almindelig Brug. Her finder vi denne Betegnelse i et Værk, som er udkommet et halvt Hundrede Aar i Forvejen, paa en Tid hvor den førende Magt i Europa var Spanien, paa en Tid da Spanien endnu var i Besiddelse af en ubesejret Armada, medens England var alt andet end en Stormagt.

Hvis det endnu havde været nødvendigt at føre Beviser for Nostradamus' profetiske Gaver, saa var det gjort med denne ene Sætning fra Udgaven af 1557.

Om Storbritannien siger Nostradamus i Begyndelsen af Verset, at det »skal oversvømme alt« i Tidens Løb. Den her forudsagte Udvikling er allerede blevet Historie, og det borger for, at Nostradamus ogsaa i de næste Linier siger Sandheden, hvor det hedder: at imod det alt-oversvømmende Storbritannien »skal der formes en Liga under Anførelse af Italien, til hvilken alle skal slutte sig«.

England staar faktisk i Dag i Kamp mod de totalitære Stater. Bevægelsen, der omslutter de totalitære Statstanker tog sin Begyndelse i Italien — fra Marchen mod Rom. England ser sig staaende over for et Forbund af totalitære Stater, som tog sin Udgang i Italien. Ligeledes er Forudsigelsen virkeliggjort, at mange andre Stater i Europa frivilligt eller ufrivilligt har sluttet sig til Forbundet mod England.

Hermed møder vi for tredie Gang i Profetierne en Vision, der forudsiger en stor Liga, som er rettet mod England. Vi minder om den forrige og om den anden Spaadom, hvor No-

stradamus taler om »den uimodstaaelige Union« af totalitære Stater.

En videre Bekræftelse af den katastrofale Udvikling for England finder vi i det følgende Vers:

La forteresse aupres de la Tamise
VII. Cherra par lors le Roy dedans serré,
37 Aupres du pont sera veu en chemise
Vn deuant mort, puis dans le fort barré.

Den ordrette Oversættelse lyder: — »Fæstningen ved Themsen skal da komme til Fald, Kongen indesluttet i den. Ved Broen skal der ses en i en Skjorte foran en Død, derefter indesluttet i Fortet«.

At »Fæstningen ved Themsen skal falde« siger dette Vers med al Tydelighed; derimod fremgaar det ikke klart, om London kaldes »Fæstningen ved Themsen« fordi The Tower dengang var den beherskende Fæstning, eller om London i vore Dage skal befæstes og forsvares.

Men i hvert Fald forudsiger Nostradamus, at Kongen paa det Tidspunkt skal befinde sig i en vanskelig Stilling.

Uden at fortsætte videre med Udlægningen skal det dog nævnes, at efter astrologiske Anskuelser staar Kong Georg VI's Stjernebillede netop for den nuværende Tid under ugunstig Indflydelse. Hvorvidt Stjernerne har Ret eller ikke, saa forudsiger de Kong Georg en ikke mindre haard Skæbne end den ovenfor nævnte Profeti antyder.

Løsning paa det irske Spørgsmaal.

Ogsaa den følgende Spaadom gælder øjensynlig Englands Krisetid:

De l'aquilon les effors ſeront grands.
II. Sus l'Occean ſera la porte ouuerte:
68 Le regne en l'iſle ſera reintegrand,
Tremblera Londres par voille deſcouuerte.

I Oversættelse: »Fra Norden skal der gøres store Anstrengelser. Til Oceanet bliver Døren aabnet. Riget paa Øen skal fuldstændiggøres; London skal skælve, blottet mod Sejl«.

Ved »Sejl« menes her ikke almindelige Skibssejl; snarere vil Nostradamus dermed betegne noget, der sejler gennem Luften. London har sjældent skælvet, som den skælver af Frygt for de tyske Faldskærmsjægere, som svævende gennem Luften lader sig falde ned ved bestemte Maal.

Enten Nostradamus nu mener denne Frygt, eller den almindelige Frygt for de tyske Luftangreb — saa er London aldrig, siden Nostradamus skrev sine Profetier, saa vedholdende blevet truet til Lands, til Vands og i Luften. Ogsaa denne Spaadom maa gælde vore Dage, hvor London kun ligger knap Hundrede Kilometer fra det tyske Luftvaabens Udgangspunkter og kan naas derfra paa mindre end en halv Time.

Der er endnu en Henvisning til vor Tid i dette Vers: — London skal angribes paa den her antydede Maade, efter at der er »gjort store Anstrengelser fra Norden«. Da Nostradamus skrev sine Profetier, var han bosiddende i Sydfrankrig. Hvad der finder Sted i Nordtyskland og Skandinavien er for ham »i Norden«. Sjælden er et dristigere militært Foretagende blevet gennemført end Besættelsen af Skandinaviens Vestkyst. Efter disse mægtige Anstrengelser i Norden blev London angrebet.

I Sammenhæng hermed siger Nostradamus endvidere: »Døren mod Havet skal aabnes vidt« — en klar Hentydning til den af Tyskland allerede i vidt Omfang brudte Blokade. Siden Besættelsen af Norge og Sejren ved Narvik har Tyskland i

Norden fri Adgang til Atlanterhavet. Med Besættelsen af Frankrig er ogsaa mod Vest Døren til Havet blevet aabnet vidt.

Sluttelig forudsiger Nostradamus, at »Riget paa Øen skal fuldstændiggøres«. Paa andre Steder, hvor han nævner Storbritannien, er der næsten altid Tale om »Øerne«. Her derimod taler han om Riget paa »Øen«. Dermed kan han altsaa ikke mene England. Hvad skulde der ogsaa være at fuldstændiggøre? Derimod ligger der i Nærheden af England et andet Ørige: — Irland, som gennem Aartier har kæmpet for en Genforening med den af England endnu besatte nordlige Del. Her er virkelig et Ørige, som endnu kan fuldstændiggøres — og en Forening af Syd- og Nordirland forudsiges af Nostradamus. Hvem kan ogsaa tvivle paa, at Irland vil naa sit Maal i en Tid, hvor England er mere svag end paa noget andet Tidspunkt i sin lange Historie.

Alt dette skal ske og gaa i Opfyldelse, naar London skælver og ligger »découverte«. Med det sidste Ord fuldstændiggøres Billedet: England og London vil ikke være i Stand til at undgaa »Sejlene« — Flyvemaskinerne og Faldskærmstropperne. London bliver »découverte«, d. v. s. udleveret til det truende Angreb. Byen skal skælve under Uvejrsstormen, naar Verdenshistorien endnu engang skal vise sig som Verdens Dom.

Dermed slutter vi den lange Række af Quatrains, der handler om England, og de mørke Tider det gaar i Møde. Efter alle de Beviser, vi i andre Forudsigelser har fundet for Nostradamus' profetiske Gaver, maa vi vente, at ogsaa disse Spaadomme skal gaa i Opfyldelse.

Forudsigelser om Tyskland.

I Modsætning til den dystre Skæbne, som Nostradamus forudser for England og Frankrig, er hans Spaadomme om Tysk-

land betydelig gunstigere. Vi har allerede læst de almindelige Profetier, hvor han forudsiger de autoritære Staters Fremgang og deres Magtudfoldelses Uimodstaaelighed. Desforuden findes Spaadomme, hvor Nostradamus i mange Enkeltheder beskriver Tysklands Opsving.

Adolf Hitler som Tysklands Fornyer.

De store Skikkelser i Historien, der har virket som Fornyere for deres Folk og deres Tid, har i stor Udstrækning beskæftiget Nostradamus. Cromwells og Napoleons Skæbner behandles i mange Quatrains. Det er derfor ikke overraskende, at Nostradamus over en Afstand af fire Hundrede Aar har set en Skikkelse som Adolf Hitler. En første Quatrain lyder:

De ſang Troyen naiſtra cœur Germanique
V. Qu'il deuiendra en ſi haute puiſſance:
74 Hors chaſſera gent eſtrange Arabique
Tournant l'Egliſe en priſtine preeminence.

Montera

I ordret Oversættelse: »Af Troyen Blod skal et tysk Hjerte fødes, som skal naa til overordentlig høj Magt; ud skal han jage det fremmede arabiske Folk, og føre Kirken tilbage til sin tidligere Værdighed«.

I Betragtning af den Magtfylde, som i Dag er forenet i det tyske Statsoverhoved, Adolf Hitler, vilde man være tilbøjelig til at henføre denne Forudsigelse om »et tysk Hjerte«, som skal naa til overordentlig Magtudfoldelse, paa Føreren.

Nu skal denne Mand dog efter Nostradamus være »de sang Troyen« — af Troyen Blod — hvilket i ordret Oversættelse

maatte henvise enten til den gamle Stad Troya i Lille-Asien eller til Byen Troyes øst for Paris — begge Antagelser øjensynlig i denne Forbindelse meningsløse.

Men hvis vi husker paa, at Nostradamus modtog sine Profetier gennem sit indre Øje og sit indre Øre, at Navne paa Steder og Personer ikke stod skrevet for ham, saa kommer vi straks nærmere til Tydningen af dette Sted. Landsdelen Tyrol hedder ogsaa paa fransk »Tyrol«. »Af Tyroler Blod« vilde da hedde »de sang tirolien«. »Sang tirolien« — »sang trolien« — »sang troyen« — er lydligt saa tæt forbundet med hinanden, at vi i den ovennævnte Spaadom kan læse »Troyen« som »tirolien«. D. v. s.: Af tyroler Afstamning — i Alpelandet — skal »et tysk Hjerte« fødes.

Adolf Hitlers Fødested er Braunau ved Inn. Byen ligger i Salzkammergut i det østmärkiske Alpeland. Adolf Hitler stammer altsaa fra Alpelandet, er »af Tyroler Blod« efter fransk middelalderlig Sprogbrug, da Tyrol var betydelig større end den Landsdel, der i Dag betegnes med det Navn. Som Tysklands Fører er han »Hjertet« og Sjælen i Fornyelsen — som Nostradamus har forudset og forudsagt det.

Saaledes passer Spaadommen nøje paa Adolf Hitlers Skæbne. Hvilken anden Tydning kunde man ogsaa give den? Hverken fra Troya i Lille-Asien eller fra Troyes ved Paris er der nogensinde opstaaet en Mand, som kom til Magten i Tyskland.

Ogsaa den tredie Linie viser tydeligt hen paa Adolf Hitler. — »Han skal fordrive de racefremmede Arabere«. Under Betegnelsen »Araber« skal hverken Ørkensønner eller Tyrker forstaas, men nok et Folk, som bortset fra de Forskelle der maa være, har deres geografiske Herkomst og semitiske Afstamning fælles med Araberne: — Jøderne.

Der er vel ingen af Adolf Hitlers Forholdsregler, der har hvirvlet saa meget Støv op, som hans hensynsløse Kamp mod

den folkefremmede Jødedoms Herredømme i Tyskland. Derfor er det heller ikke mærkeligt, om Nostradamus i sit Syn om den tyske Fører har set netop hans Kamp mod Jødedommen saa tydeligt. Dette Udsagn giver yderligere Bevis for, at Verset virkelig handler om Adolf Hitler.

Om »det tyske Hjerte« siger Nostradamus videre i næsten ordret Tilslutning til en Sætningskonstruktion hos Cicero: »Tournant l'Eglise en pristine prééminence« — »Idet han skal bringe Kirken tilbage til sin tidligere Værdighed«.

Dette Udsagn synes ved første Øjekast at være i Modsætning til meget af det, som den mod Riget rettede Propaganda har udbredt om Kirkens Stilling i Tyskland.

Med Henblik paa en Spænding, som her uundgaaelig maatte være til Stede — Spændingen mellem en ung, livssprudlende Kraft, som er kommet i Modsætning til en gammel indgroet, men paa sin Side ogsaa livskraftig Overlevering — kan man citere Nietzsches Ord: »Hvis det ikke tager Livet af dig, gør det dig stærkere«. — Med andre Ord, hvor der endnu er Liv, selv bag stivnede Former, der gives ingen bedre Vej til Befrielse og ny Udvikling end et Tryk udøvet af unge, friske Kræfter.

Det er historisk, at i Løbet af Aarhundrederne er Kirken mere end en Gang kommet lutret og forynget gennem den Spænding, som foraarsages af Modstand og Kriser.

Naar Nostradamus forudsiger om det tyske Overhoved, at hans Magt skal være saa stor, at han ogsaa skal genindsætte Kirken i sin tidligere Betydning, saa kan dette Sted tydes saadan, at ud af Nutidens Genoplivelse af religiøs Længsel og Stræben — i Modsætning til den franske-frimureriske Livsopfattelses Materialisme — skal i Tidens Løb ogsaa det kirkelige Liv naa frem til en ny Blomstring. Da skal af Modsætningernes Spænding opstaa en ny Verden, i hvilken det ydmyge »Hjerte«, baaret af et stærkt Rige, i Tro atter skal genoprette det, som den overdrevne Kult af »Gudinden Fornuft« siden den franske

Revolution ved sin Mangel paa Aand har forbrudt mod Vestens Kultur.

Stortyskland.

En anden Spaadom om Rigets Storhed fremsætter Nostradamus i en Quatrain, hvor han for fire Hundrede Aar siden bruger Udtrykket »grand Germanie« — Stortyskland.

CENTVRIE V. 99

Cinq changeront en tel reuolu terme:
Puis ſera l'vn eſleu de meſme temps,
Qui des Romains ne ſera trop conforme.

XCIII.

Soubs le terroir du rond globe lunaire,
Lors que ſera dominateur Mercure:
L'Iſle d'Eſcoſſe fera vn luminaire,
Qui les Anglois mettra à deſconfiture.

XCIIII.

Tranſlatera en la grand Germanie,
V. Brabant & Flãdres, Gand, Bruges, & Bolongne:
94 La traiſue fainte, le grand duc d'Armenie,
Aſſaillira Vienne & la Coloigne.

I ordret Oversættelse: »Han skal overføre til Stortysklands Omraade Brabant og Flandern, Gent, Brügge og Boulogne. Vaabenstilstanden er et Bedrageri; den store Fører af Arminien, d. e. Arminius' Land, skal overraskende besætte Wien og Köln«.

Her forudsiger Nostradamus med forbløffende Klarhed den tyske Indmarch i Brabant og Flandern, Gent og Brügge, selv

Erobringen af Boulogne, og Inddragelsen af de nævnte Steder under tysk Magtomraade, saadan som det faktisk skete ved Besættelsen af disse Landsdele og deres Underlæggelse under tysk Militærforvaltning siden Slutningen af Maj 1940.

Det er sandt, at en stor Del af disse Omraader ogsaa under Verdenskrigen var under tysk Besættelse. At vi dog maa henføre Spaadommen, ikke paa Verdenskrigen, men paa Nutiden, viser anden Halvdel af Verset, som indeholder Begyndelsen og Tidsbestemmelsen for det hele: — Den nævnte Udvidelse af det tyske Magtomraade skal nemlig finde Sted, »fordi Vaabenstilstanden har vist sig at være et Bedrag«. I Forvejen skal imidlertid »le grand duc d'Arménie« overraskende have besat Wien og Köln.

Det er en forbløffende Foregriben af Begivenhederne: Besættelsen af Rhinlandet i 1936 og Indlemmelsen af Østrig i 1938! »Den store Fører for Arminius' Land skal overraskende besætte Köln og Wien«: Indmarchen i den demilitariserede Zone og Wiens Befrielse under Adolf Hitler fandt Sted, som det er forudsagt: »fordi Vaabenstilstanden var et Bedrag«.

Efter disse Ord kan der ikke længere herske nogen Tvivl om, at Verset indeholder en klar Spaadom om Adolf Hitlers Befrielsesværk og Oprettelsen af Stortyskland. Intet har i højere Grad befæstet Førerens Beslutning — som ukendt Soldat fra Verdenskrigen — om at tilvende sig den politiske Magt, end det Bedrag, der med Wilsons 14 Punkter blev forøvet mod det tyske Folk. Før Vaabenstilstandens Afslutning var det Aftalen, at de 14 Punkter skulde danne Grundlaget for en ærefuld Fred. Efter at de Allierede trods deres Løfter har paalagt Tyskland ydmygende Vaabenstilstandsbetingelser og et Aar senere har paatvunget det en forsmædelig Fred, har Oplevelsen af dette det største Bedrag, der nogensinde er forøvet over for et Folk, givet Stødet til, at den ukendte Soldat har fattet sin Beslutning. Udslettelsen af dette Bedrag var gennem to Aartier

Bevæggrunden for hans Tænken og Handlen. Det førte Adolf Hitler til Grundlæggelsen af et Parti, til Overtagelsen af Statsmagten, til Genoprettelsen af en Værnemagt og til Oprettelsen af Stortyskland. Det førte ham ogsaa til den anden Vaabenstilstand i Skoven ved Compiègne i Aaret 1940, hvor Bedraget fra 1918/19 blev udlignet.

Nostradamus havde fire Hundrede Aar i Forvejen set de to afgørende Faktorer for Europas Nyformning i deres snævre Tilknytning til hinanden: — En paa Bedrag hvilende Vaabenstilstand og Fremkomsten af en Fører, Skaberen af Stor-Tyskland!

Endnu engang Indmarchen i Frankrig og England.

Quand le plus grand emportera le pris,
III. De Nuremberg, d'Aufpourg. & ceux de Bafle
53 Par Agrippine chef Frankfort repris:
Trauerferont par Flamant iufqu'en Gale.

I ordret Gengivelse: — »Naar den Største skal bære Prisen bort fra Nürnberg, fra Augsburg og de fra Basel/ over Köln Hovedværket (til) Frankfurt genoptaget; de skal marchere gennem flamsk Omraade til »Gale«.«

Ligesom den forrige Quatrain strutter denne Spaadom af Stednavne. Medens i Profetien om »le grand duc d'Arménie« de nævnte Steder ligger nogenlunde nær hinanden og dermed kan antyde en Marchrute, finder vi her Navnene paa syv forskellige Byer, de fleste fjernt fra hinanden, og da næsten alle Verber mangler, og andre Antydninger savnes, falder det ret vanskeligt at tyde Meningen i dette Vers.

Lad os først overføre Teksten fra Telegramstilen til en sammenhængende Form: »Paa en Tid, hvor den største (blandt de

autoritære Magthavere) skal bære Prisen bort fra Nürnberg, og hvor Hovedværket (som engang blev trykt i) Augsburg og Köln, gennem dem i Basel i Frankfurt atter skal tages op, skal (de fra Nürnberg) marchere gennem flamsk Omraade til »Gale«.«

Nostradamus forudsiger altsaa, at paa en bestemt Tid skal »den Største« bære Prisen derfra, og derved drage dem fra Nürnberg gennem Belgien til 'Gale'.

Efter at Flandern for nylig er blevet besat af tyske Tropper, ligger det nær at antage, at Verset sigter til Begivenheder i vore Dage — ikke mindst da det nationalsocialistiske Tyskland fejrer sine Partidage i Nürnberg, og dets Hær saaledes med Rette kan kaldes »dem fra Nürnberg«.

Ogsaa den anden Tidsbestemmelse passer paa vore Dage: Besættelsen af Flandern og af 'Gale' skal efter Nostradamus finde Sted naar hans Hovedværk — »Profetierne« — »Atter skal tages op af Folk fra Basel i Frankfurt«, efter at hans Værker en Gang i Augsburg (nemlig 1589 et medicinsk Skrift) og en Gang i Köln (1689 en Udgave af Profetierne) var blevet trykt.

Forfatteren er i Stand til at fastslaa, at der faktisk siden Foraaret 1940, paa Foranledning af og under Medvirken af Borgere fra Basel er et Nytryk af Udgaven af »Profetierne« af 1568 under Forberedelse.

Saaledes skulde næsten alt, hvad Nostradamus forudsiger her være gaaet i Opfyldelse i vor Tid: Flandern er besat; den store Fører har i Compiègne hævet Prisen efter Anstrengelser, for hvilke Nürnberg staar som Symbolet; Nostradamus' Værker har været trykt i Augsburg og i Köln og er atter taget op i Frankfurt.

Aaben staar endnu Betydningen af Ordet 'Gale' — hvilket Land menes hermed? Navnet kan opfattes enten som en Henvisning til »Gallia«, den latinske Betegnelse for Frankrig, eller

til »Gaelien« — Wales; (paa fransk hedder Prinsen af Wales »Prince de Galles«).

Som det ogsaa er Tilfældet andre Steder i »Profetierne«, har Nostradamus her muligvis valgt et dobbelttydigt Ord, — ikke for at lade Spørgsmaalet staa aabent, men fordi han saaledes i den knappeste Form med eet Ord kunde udtrykke to Ting samtidig: Gale-Gaule-Frankrig er allerede for en stor Del besat; men der er ingen Tvivl om i Dag, at ogsaa Galles-Gaelien-Wales og dermed England skal vederfares den samme Skæbne.

IV

HVORDAN BLEV NOSTRADAMUS' PROFETIER TIL?

MENNESKET af i Dag har svært ved at tro paa Undere. Stillet over for det hemmelighedsfulde føler han nærmest Ubehag. Det er kun et Faatal, der formaar at møde det uudforskelige med Ærefrygt, en Egenskab som Goethe betragtede som Indbegrebet af menneskelig Modenhed. Mange Nutidsmennesker har den Indstilling: »Jeg vil kun tro det, som jeg kan forstaa, eller det, som en Fagmand paa letfattelig Vis kan gøre forstaaeligt for mig«.

Over for de forbløffende Forudsigelser i »Profetierne« er der da ogsaa mange, som indtager det Standpunkt, at før det er blevet klarlagt for dem, hvordan Nostradamus er kommet til sine Spaadomme — rent bortset fra alle fremførte Beviser — vil de ikke tro paa denne »Svindel«.

Et saadant Forlangende om en fornuftig Forklaring paa en Begivenhed eller en Foreteelse kan have sin Berettigelse — eller det kan bero paa en Misforstaaelse. Det kan udspringe af en Søgen efter Sandheden — eller det kan være Udtryk for aandeligt Hovmod; i hvert Fald gør det sig nutildags bestandig gældende, og vor Fremstilling om Nostradamus vilde være ufuldstændig, hvis vi ikke gjorde Regning med dette Krav.

Den Opgave, som dermed stilles, er langt fra let at løse. For det er een Ting at underkaste Profetierne en kritisk Vur-

dering efter deres Indholds Overensstemmelse med Virkeligheden, som vi med Held har kunnet gøre det; — noget ganske andet er det at besvare Spørgsmaalet om, hvordan det kan være muligt at fremsætte saadanne Spaadomme om fremtidige Begivenheder Aartier og Aarhundreder i Forvejen.

At alle forstandsmæssige og ogsaa intuitive Spekulationer her maa udskydes som mulige Forklaringer, derom kan der ikke være Tvivl, ikke mindst hvor det drejer sig om Forudsigelsen af Egennavne som *Narbonne* og *Sauce:* — Selv om politisk Begavelse og Kombinationsevne kunde forudse, hvorledes det i Fremtiden skulde gaa Folkene, ja, maaske endog for den ene eller den anden Udvikling gætte det rigtige Tidspunkt, — over for Foreteelser som Beskrivelsen af Ruten for Flugten til Varennes eller Stormen paa Tuilerierne ført af »de Femhundrede«, staar Forstanden bogstavelig talt stille.

Alligevel kan vi ikke helt se bort fra Muligheden af en Forklaring, særlig i Betragtning af at den nyeste Sjælelære med dens Udforskning af Drømmelivet og det ubevidstes sælsomme Liv, i nogen Grad har formaaet at slaa Bro fra det fortrolige og det tilvante til det sælsommes, det uforklarliges Bredder, som dog for de fleste Mennesker har noget uhyggeligt over sig.

Den, der skænker sine Drømme blot en lille Smule Opmærksomhed, ved, at der gives profetiske Drømme, d. v. s. Drømme, hvor Ting og Forhold berøres, som paa det Tidspunkt endnu ikke er forekommet, men som dog senere »gaar i Opfyldelse«. Om det i saadanne Tilfælde drejer sig om afgørende Begivenheder i vort Liv eller kun om uvæsentlige Ting, om Forudsigelserne opfyldes allerede faa Timer efter eller først efter Uger eller Maaneder, forekommer os at være ligegyldigt, naar det kan fastslaas, at der i Princippet ogsaa hos almindelige Dødelige gives noget om en Forudanelse, om ikke en egentlig Forudseen af fremtidige Begivenheder.

Faktisk vil enhver Forsker af Sjælelivet, som ikke er forud

indtaget, kunne bevidne, at forbavsende mange Drømme er profetiske, som oftest i en tilhyllet, symbolsk Form; men ofte synes det som om det fremtidige allerede findes et eller andet Sted uden for vor Sanseverden og kan opfattes af Mennesker i ejendommelige Tilstande mellem Søvn og Vaagen.

Indrømmer man paa Baggrund af saadanne Iagttagelser Muligheden af en Forudseen over Dage og Uger, er der i og for sig intet til Hinder for, at man kan antage en saadan Mulighed over Aartier. For hvis der gives en Tilstand som »Tidløshed«, da kan forskellige Maal af Tid sikkert ikke heri spille nogen væsentlig Rolle.

En anden Bro til Forstaaelsen af det profetiske har vi i Oraklerne, som de findes til alle Tider hos alle Folk. Som Børn af en overkritisk Opklaringens Tidsalder har vi maaske kun hørt disse Ting ugunstigt omtalt: her tales om Tvetydighed, Upaalidelighed og tvivlsom Oprindelse. Det hidrører fra, at saadanne Institutioner og Sædvaner som oftest først blev bekendt for en bredere Offentlighed i deres Forfaldstid — naar deres Virkning og Trolddomsmagt allerede var borte, og nogle sølle Efterkommere ved Hjælp af Bedragerier forsøgte at skabe en Erstatning for tabt Viden og guddommelig Aabenbaring.

I Modsætning hertil kan en fordomsfri Historieforsker ikke undgaa at bemærke Overensstemmelsen i de Beretninger, vi har om den store Ære og den betydelige politiske Indflydelse, som Seere og Seerinder nød hos de gamle Germanere og Keltere.

Endelig er det blevet fastslaaet af Etnologer, at hos de saakaldte primitive Folkestammer findes der synske og profetiske Evner, som ganske vist ikke altid lader sig passe ind i Skolekundskabernes faste Rammer, men som er blevet objektivt konstateret. Her indtager magiske Foretagender den største Plads. Selv om ofte Selvbedrag eller Bedrag spiller ind, — selv om talrige Spaadomme senere viser sig at have været falske, — saa bliver der dog tilstrækkelig mange uangribelige og

fuldstændig opfyldte Spaadomme tilbage til at bevise at saadanne Evner eksisterer.

For begge Fremgangsmaader, Drømme saa vel som Synskhed og Orakler, er visse Ejendommeligheder fælles, som vi ogsaa finder det i »Profetierne«, saa som de sete Billeders Slagkraft, den hurtigt paa hinanden følgende Sceneforandring under Aandens Fugleflugt, Udsagnenes Telegramstil, ofte med overraskende Sammentrækninger, Omstillinger og Ordknuder.

Profeti og Drømmeliv skulde herefter være beslægtet, vokset af den samme Grund i Tilværelsen, en Undergrund hvor det falder os civiliserede Mennesker saa svært at trænge ind, at mange nøjes med simpelt hen at nægte, at denne Mellem- og Underverden eksisterer . . .

Sikkert er det ikke enhver givet at modtage profetiske Indskydelser i Drømme. Men i Nostradamus' Profetier faar man Lejlighed til personlig at overtyde sig om, at en oversanselig Virkelighed kan trænge ind i vor daglige Virkeligheds Verden.

Det profetiske ytrer sig paa mangfoldige og varierende Maader ligesom selve Livets Rørelser. Saaledes findes der hos Nostradamus, som vi skal se det, fireliniede Vers, som synes at hentyde til to eller flere i Tid adskilte, og dog paa deres Vis forbavsende ens Begivenheder: — som om de historiske Magter gjorde sig en Glæde af at gentage ensartede Situationer og Foreteelser.

Vi har allerede stiftet Bekendtskab med Spaadomme, hvori Hentydninger til Oprindelse og andre særlige Kendetegn med Bestemthed viser hen til den ene eller den anden Skikkelse, som har været bestemmende for et Folks Skæbne: — »Mere Slagter end Konge . . . i England . . .«, »En Kejser født nær Italien . . . mere Slagter end Fyrste . . .« eller: — »Fra det østrigske Alpeland et tysk Hjerte og Overhoved . . .«

Foruden saadanne Spaadomme, som viser en ganske entydig Karakter, støder vi ogsaa paa Quatrains, hvor Nostradamus

endogsaa nævner Navne paa handlende Personligheder eller paa vigtige Steder: — Narbonne, Sauce, Silène (Isles Elène) o. m. a. Forudsigelser af den Art gør det vanskeligt for Tvivleren at forskanse sig bag Indvendinger som »Taagethed«, »Flertydighed« eller »Tilfældighed«: — Her maa han bekende Farve, idet han enten maa indrømme Muligheden af ægte Profetier, eller ogsaa maa han fremture i sin Skepsis og erkende sin Mangel paa moralsk Mod, sin Uimodtagelighed for uigendrivelige Kendsgerninger.

Større Vanskelighed bereder en anden Slags Spaadomme, hvor bestemte historiske Personligheder ikke betegnes ved særlige Angivelser af Herkomst eller ved Navns Nævnelse, men bliver omskrevet ved sindbilledlige Henvisninger til deres Væsensart — i Billedgaader, om man saa maa sige — som de ogsaa kendes fra den nyere Tids Drømmeforskning. I begge Tilfælde spiller astrologiske Hentydninger og Symboler ind, for Eksempel de oprindelige Billeder og Navne fra Dyrekrestegnene og den Rolle de spiller i de politisk fremragende Mænds Fødselsbilleder.

Den her foretagne Distinktion mellem de forskellige Trin i det profetiske Syns Dybde — fra et Urbilledes taagede Omrids over den entydige personlige Beskrivelse under Navns Nævnelse til den kosmisk-symbolske, i sin Art lige saa entydige Beskrivelse af Historiens store Skikkelser, — løser ganske vist ikke Profetiernes Gaade; dog forstaar vi maaske nu bedre, hvorfor ikke alle Spaadomme kan være lige klare og entydige. Dermed tages Brodden af den almindelige Indvending, at Profetier som oftest er saa »vage«, at man altid senere »kan sætte dem i Forbindelse med en eller anden Begivenhed«. At der ogsaa findes flertydige Spaadomme modsiger ikke deres profetiske Karakter, og udelukker heller ikke at andre fuldt ud entydige Profetier forekommer.

Til de Forudsigelser, som egentlig efter deres Indhold er

klare, men som i Følge deres historiske Indordning dog kan være flertydige, hører for Eksempel den følgende Quatrain:

X. 27

Pour ne vouloir consentir au diuorce,
Qui puis apres sera cogneu indigne,
Le roy des Isles sera chassé par force,
Mis à son lieu qui de roy n'aura signe.

I ordret Oversættelse: — »Derfor at han ikke vil indvillige i Skilsmisse,/ fra een, der senere skal erkendes som uværdig,/ skal Kongen over Øerne forjages med Magt,/ i hans Sted skal indsættes en, der ikke bærer Tegn til at være Konge«.

Udtrykket »Konge over Øerne« viser næsten entydigt hen til det britiske Ørige. Faktisk er Spaadommen en Gang gaaet i Opfyldelse under »the Great Rebellion« i Midten af det 17. Aarhundrede. Med Henblik paa Begivenhederne dengang vilde den forklarende Udlægning lyde:

»Fordi han ikke kan beslutte sig til at skille sig fra Strafford, der senere skal vise sig som uværdig, bliver Kong *Karl I* med Magt sat fra Tronen. I hans Sted kommer *Cromwell*, der hverken af Herkomst eller Udseende har noget kongeligt ved sig«.

Foruden Navnene paa de tre Personer, der her kan være Tale om, er der intet tilføjet af os; og intet af Versets Ord er udeladt. Overensstemmelsen mellem Spaadommen og de senere Begivenheder synes saa fuldkommen, at man vilde være tilbøjelig til at betragte den som fuldtud opfyldt af Historien og dermed ude af Verden.

Men — ogsaa hvis man læser den paa følgende Maade, stemmer de Ord for Ord:

»Derfor, at han ikke vilde indvillige i at skille sig fra en fraskilt (dobbel Betydning af Ordet »Divorcé«), — som senere viste sig ikke at være værdig (det Offer, der var bragt hende), bliver Kong Edward VIII af Storbritannien tvunget

til Abdikation. I hans Sted bliver en anden indsat, som hverken i Følge Stjernerne eller i det Ydre eller i sit Væsen har noget kongeligt over sig: — Georg VI«.

Heller ikke her staar der i vor Fortolkning, ud over Navnene, noget, som ikke kan uddrages af Versets Grundtekst; ej heller er noget Ord af Spaadommen udeladt eller fordrejet.

Begge Tydninger stemmer saa nøje overens med den oprindelige Tekst, at det synes ørkesløst at spørge, hvilken Udlægning der er »den rigtige«. I Profetiernes Verden gælder sjældent det haarde »Enten-Eller«, som hører den kritiske Tænkning til, men snarere det mere forsonlige »Baade-Og«.

Den nævnte Quatrain genspejler altsaa en vis Situation, som er typisk for England, — et historisk Urbillede. Men saadanne historiske Urbilleder bliver ikke blot een Gang til Virkelighed, men kan, ligesom typiske Former for Arvelighed, atter træde frem til visse Tider efter Love, som det vil overskride Rammen for disse Betragtninger at komme nærmere ind paa.

Det næste Trin af Spaadommene skulde være kendetegnet af forholdsvis entydige Henvisninger til Herkomst, Stilling og enkelte personlig prægede Handlinger.

I Tilslutning til de allerede nævnte Forudsigelser om »Manden af lav Herkomst, som skal herske i England«, — Cromwell; om »Kejseren, som skal komme Franskmændene dyrt til at staa«, — Napoleon; og om »det tyske Hjerte og Overhoved af Tyroler Blod«, — Adolf Hitler, skal vi her yderligere nævne en Quatrain, hvis historiske Indordning takket være en nøje geografisk Henvisning ikke falder særlig vanskelig:

III. 35

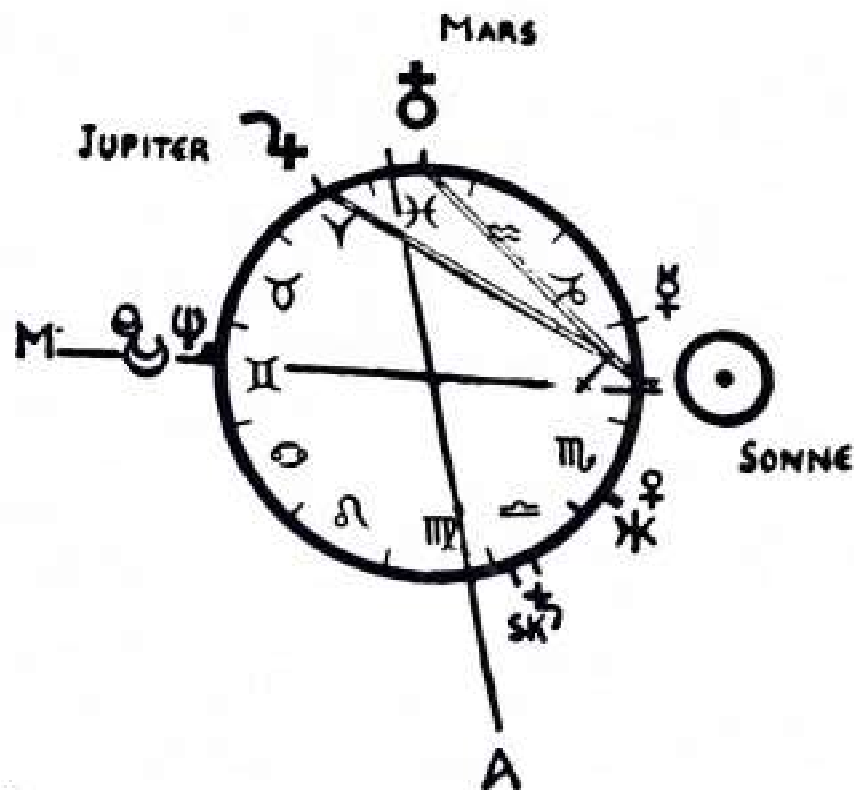
Du plus profond de l'Occident d'Europe,
De pauures gens vn ieune enfant naiſtra:
Qui par ſa langue ſeduira grande troupe,
Son bruit au regne d'Orient plus croiſtra.

»I det dybeste Vesten af Europa/ skal i beskedne Kaar fødes et Jupiterbarn,/ som ved sin Tale skal sætte store Tropper i Bevægelse./ I Orientens Lande skal hans Ry stadig vokse«.

I det vestlige Europa ligger den Iberiske Halvø — Spanien og Portugal. I det vestlige Spanien ligger Provinsen Galicien med Spaniens vestligste Punkt, Kap Finisterre, — sammen med Kap Roca ved Lissabon det vestligste Punkt paa det europæiske Fastland.

I beskedne Forhold skal der fødes »un jeune enfant« — et Jupiterbarn, som skal vokse op til at blive en betydelig Hærfører, hvis Stemme skal sætte Hære i Bevægelse, og hvis Ry skal trænge helt til Orienten.

I El Ferrol i den vestlige Del af den spanske Provins Galicien fødtes den 4. December 1892 hos en Intendant i Krigsmarinen en Søn: — *Francisco Franco,* — et »Jupiterbarn«, idet den lykkebringende Jupiter er Hovedplanet i hans Fød-

selsdagsbillede sammen med den krigeriske Mars. Sammen med Solen danner Jupiter i Vædderens fyrige Tegn den saakaldte kongelige Trigon, hvis Tilstedeværelse i et Fødselsdagsbillede i Følge den astrologiske Overleverings Regler lover et Menneske Fremgang til de højeste Embeder og Værdigheder. Faktisk er Franco, født i smaa Kaar, efter en enestaaende militær Karrière i Marokko naaet til de højeste Stillinger, som hans Land kan frembyde: — som Statschef og Øverstbefalende over Hæren.

I den tredie Linie siges det, at denne Jupitersøn fra det vestlige Europa skal opnaa stort Ry. Hvem i Verden ved ikke i Dag, hvem Franco er? Endvidere beskriver Nostradamus hans Fremgang og den af ham førte nationale Rejsning med Udtrykket, at Franco »ved sin Tale skal bevæge store Tropper«. Faktisk har Franco sammen med en Haandfuld trofaste Tilhængere med sin Fornyelsesidés ansporende Kraft formaaet at begejstre store Troppemasser, og saaledes fæste Sejren til sine Faner.

Den sidste Linie bringer i Erindring den Andel, som Franco's mauriske Soldater havde i Kampen om Spaniens Befrielse. Er det da mærkeligt, om Franco's Navn blev kendt i Nordafrika, i den nære Orient, til Syrien og Palæstina, blandt Araberne i deres Frihedskamp mod England og Frankrig? Nostradamus havde da ogsaa Ret i sin Spaadom, at dette »Jupiterbarns« Ry skulde blive særlig udbredt i Orienten.

»Fra den vestlige Del af Europa — født under en lykkebringende Stjerne — en Mester i Talens Gaver, saa han river sine Tilhørerne med — berømt som Hærfører i hele den nære Orient«, — fire Udtalelser, som, taget hver for sig, kan passe paa et stort Antal Mennesker, men som tilsammen kun kan hentyde til den Franco, som i Sommeren 1936 har tiltrukket sig Verdens Opmærksomhed, for siden derefter at spille en stadig mere betydelig Rolle i Europas politiske Skæbne.

At Nostradamus var i Stand til at opfatte Navnene paa historisk betydningsfulde Personer mere eller mindre lydligt korrekt har vi givet flere Eksempler paa.

En overkritisk Læser kunde maaske her klamre sig til den Indvending, at ingen af de hidtil anførte Egennavne har været rigtigt skrevet i »Profetierne«. Der læser man »Narbon« i Stedet for Narbonne, »Saulce« i Stedet for Sauce, og ved Fortolkningen af »Reines« som »Beine ved Reims« gør Tyderens subjektive Bidrag sig maaske for stærkt gældende.

Men hvad siger Kritikeren til det følgende Vers:

CENTVRIE IX. 45

XV.

Pres de Parpan les rouges detenus,
Ceux du milieu parfondrez menez loing:
Trois mis en pieces, & cinq mal ſouſtenus,
Pour le Seigneur & Prelat de Bourgoing.

XVI.

De caſtel Franco ſortira l'aſſemblee,
IX. L'ambaſſadeur non plaiſant ſera ſciſme:
16 Ceux de Ribiere ſeront en la meſlee,
Et au grand goulphre deſnier ont l'entree.

Meningen er: — »En Spanier (»castellano«) Franco skal træde ud af Forsamlingen, da Gesandten ikke behager, — han skal indlede en verdensanskuelig Strid. De fra Rivera er indblandet i den krigeriske Udvikling; og i den store Kløft skal disse — Modstanderne — formenes Adgang.«

Den ovenstaaende Fortolkning kræver først nogle kritiske og sproglige Forklaringer. Tidligere Tolkere har villet læse Ordene »castel-Franco« som en Henvisning til en af de to italienske Byer af samme Navn. Over for dem staar dog den Kendsgerning, at i alle de ældre Udgaver er de to Ord skrevet uden Bindestreg, og det andet Ord er ved sit store Begyndelses-

bogstav kendetegnet som et Egennavn. Men »Kastilien« var Provinsen med de mange »Kasteller« paa den iberiske Halvø — den Provins, hvis Sprog — el castellano — ved sin dominerende Stilling efterhaanden er blevet til Landssprog. Saaledes er i Dag i Spanien Udtrykket »hablar castellano« for »at tale Spansk« knap mindre udbredt end »hablar espanol«. »Castel Franco« kan derfor udlægges: — en Spanier ved Navn Franco.

Navnet »Ribière« leder først Tanken hen paa den spanske Maler Ribera, men straks efter paa Franco's tidligere Chef under hans uforlignelige militære Karriere: — *Miguel Primo di Rivera* — den autoritære Hersker fra 1923—1930, som Englænderne i deres Frygt for et stærkt Spanien i sin Tid bragte til Fald ved Olie-Blokaden, Petrol-Sperre.

Hans Søn, *José Antonio Primo di Rivera,* var den modige Grundlægger af »Falangen«, hvis Skarer, selv efter at deres Fører var blevet myrdet af de Røde, blev til uvurderlig Hjælp for Franco's Forehavende. To Nevøer af den tidligere Diktator var Elever i det af Franco oprettede og ledede Krigsakademi i Saragossa; ogsaa de har mistet Livet under Borgerkrigens Forløb. Endelig staar i Dag Miguels Datter, *Pilar Primo di Rivera,* i Spidsen for det nationale Kvindearbejde, medens Sønnen Miguel Primo di Rivera er blevet betroet en høj Statsstilling »De fra Rivera« har altsaa stadig været i første Linie i de af Franco ledede Udviklinger og Omvæltninger.

At det heltemodige Forsvar af Alcazar ved Toledo — særlig af den mægtige Kløft som opstod ved de Rødes Forsøg paa Sprængning, mod en mange Gange større Overmagt, — er blevet et Symbol for Borgerkrigens Udgang og derudover for den store Vending som Tingene har taget i det vestlige Europa, — det tegner sig desto tydeligere for os, jo mere vi ved Tilbageblik formaar at indordne den spanske Krig i den større historiske Sammenhæng. Det er da intet Under, at Nostradamus har fremsat netop denne Hentydning i sidste Linie

af sin Spaadom, der saa ofte betegner Højdepunktet af de i Verset skildrede Begivenheder: — Moscardos og hans Troppers Tapperhed fremstillet som et nyt Helteépos, der faa Aar senere skulde staa som et lysende Eksempel for Millioner af Soldater.

I den første Linie var der Tale om en Forsamling, som Franco skulde træde ud af. Hvem tænkte ikke her paa den Forsamling ved »Lac Leman«, hvis langstrakte og kedelige Taler Nostradamus har haanet et andet Sted? Hvem mindes ikke en vis del Vayo, der som en spøgelsesagtig Udsending fra en foregiven Regering vandrede rundt her paa et Tidspunkt, hvor ganske vist engelske Aviser endnu betegnede Franco's sejrrige Tropper som Rebeller, men hvor den øvrige Verden nok vidste, hvad Klokken var slaaet for de Røde!

Saaledes viser sig da ogsaa her hvert eneste Ord at være betydningsfuldt. To Egennavne, af hvilke det ene er fejlfrit skrevet: — »Franco«, og det andet med største Lethed af Sammenhængen kan opfattes lydligt rigtigt: »Ribière — Rivera« — borger for, at Nostradamus ogsaa her har forudset væsentlige Begivenheder og har lydlig korrekt opfattet Navnene paa ledende Personligheder i Forbindelse med disse Begivenheder — næsten fire Hundrede Aar før de blev kaldt til at spille deres Rolle paa Verdensteatrets Scene: — »castel Franco . . . fera schisme«, — en Spanier, hvis blotte Navn lover Befrielse, skal stille det vestlige Europa foran store Afgørelser, »ceux de Ribière seront en la melèe«, — »de fra Rivera skal understøtte ham heri.« Hvordan kan man da tvivle om Nostradamus' profetiske Gaver, om Sandhedsindholdet af hans Forudsigelser til sidste Ord og Bogstav!

Noget mere vanskeligt tilgængelige for den umiddelbare Forstaaelse, men desto mere oplysende om det profetiskes Væsen er de Quatrains, hvor en Begivenhed eller en historisk betydende Person antydes ved Hjælp af *Symboler*. Her træder

en sindbilledlig Omskrivning i Stedet for en Skildring af Kendsgerninger, en apokalyptisk Skikkelse i Stedet for Angivelsen af personlige Kendetegn.

Som Eksempler paa den Slags Spaadomme skal vi anføre to Quatrains, som ganske vist i deres Opfyldelse ligger fjernt fra hinanden i Tid, men som dog tydeligvis staar i en vis Forbindelse med hinanden derved, at et bestemt forekommende Udtryk er fælles for dem begge:

CENTVRIE I. 17

La grefle & glace fera grand malefice.

XXIII.

Au moys troifiefme fe leuant le Soleil,
I. Sanglier, Liepard, an champ Mars pour cõbatre:
23 Liepard laiffé, au ciel extend fon œil,
Vn Aigle autour du Soleil voit s'esbatre.

I ordret Oversættelse: — »Medens Solen stiger op i den tredie Maaned, (befinder sig) et Vildsvin og en Leopard paa den krigeriske Mark for at kæmpe. Leopard, forladt, ransager Himmelen med sit Blik. En Ørn ser han, som hjælpeløs flagrer om Solen.«

Sammenligner man denne Tekst med det klare og entydige Budskab i Verset V. 74... (»Af Tyrolerblod skal et tysk Hjerte opstaa«), maa det straks staa enhver klart, at det her drejer sig om en ganske anden Art af Udsagn — om et Sprog, som ligger vor Forstaaelse fjernere.

Hertil et Par Forklaringer: — Den tredie Maaned skal forstaas efter den paa Nostradamus' Tid endnu almindelig brugte Tidsregning, hvorefter Aaret begyndte den 21. Marts. Vi er altsaa i Juni Maaned. Vildsvinet findes som Vaabenmærke inden for den engelske Højadel, og kan derfor henvise til en engelsk Personlighed.

Med »Leopard« betegner man i Heraldikken en Løve, der ser mod Beskueren. Navnet kan opfattes som en Sammenfatning af »leon(is)part« ... »en Del af Løven«. Med »Leopard« menes her en historisk Personlighed, i hvis Væsen der ligger »noget af Løven«.

Denne »Løve-agtige« skulde staa forladt paa en Slagmark. Hans Blik ransager Horizonten i Haab om ventet Hjælp. I Stedet viser sig for ham en uheldsvanger Vision i Skikkelse af en hjælpeløst flagrende Ørn: — »Leoparden« ser Dødssymbolet for sin egen Hær og dermed Enden paa sin Magt.

18. Juni 1815: — Wellington og Napoleon paa Slagmarken ved Waterloo; Napoleon, forladt af sit Krigsheld, venter forgæves paa Grouchy, hvis rettidige Ankomst endnu kunde vende Sejren i hans Favør. Men Skæbnen har vendt sig mod ham: — Hans Legioners Ørn er saaret til Døde. Soldaterkejserens — »Leopardens« — Skæbne skal afgøres af Blüchers Tilsynekomst paa Slagmarken.

En direkte Bekræftelse af vor Fortolkning af »Leopard« faar vi af en anden Spaadom, hvor der tales om en »ny Leopard«. Verset lyder:

L'vnion faincte ſera peu de durée,
VI. Des vns changés reformés la pluſpart:
20 Dans les vaiſſeaux ſera gent endurée,
Lors aura Rome vn nouueau liepart.

I ordret Oversættelse: — »Det forgæves (Folkenes) Forbund skal være af kort Varighed; nogle skal undergaa store Forandringer, de fleste en Nydannelse: Paa Skibene skal der være udholdende Folk, ved den Tid da Rom skal se en ny Leopard.«

Denne Spaadom omtaler en ny »Leopard« i Italien, hvis Fremkomst skal falde sammen med et forgæves Forbunds Op-

løsning. Hvem tænker ikke herved paa »de kedelige Taler fra Genfersøen« og Folkeforbundets Opløsning som en Følge af Fornyelsesbevægelser blandt Medlemmerne. Det falder heller ikke vanskeligt at forstaa, hvem der menes med »den nye Leopard«: — Mussolini, Italiens Fornyer!

Men Forbindelsen med den »gamle« Leopard fra Waterloo viser sig endnu tydeligere, naar vi hører, at baade Napoleon og Mussolini er født under Løvens Tegn, og desuden at i begge Tilfælde Merkur, som Symbol paa Mægling, staar i Løvens ildfulde Tegn, hvilket som oftest tyder paa overordentlige Talegaver. Begge havde de tilvisse en stor »Del af Løven« — Leonis part« — »Leopard«.

De to første Linier i dette Vers stemmer saaledes overens med Profetien I. 47 om Genfersøen, anden Linie med den af Nostradamus i Prosa skildrede Fremgang for de totalitære Stater. Den tredie Linie hentyder til den nuværende Krig, og med den fjerde Linie — der atter her er det visionære Højdepunkt i Synet — loves det, at samtidig med at de antydede Begivenheder finder Sted, skal der i Rom opstaa en ny Leopard — en Skikkelse med napoleonske Træk.

Ved Hjælp af den Indsigt, vi nu har vundet, bliver det ogsaa muligt at forstaa to Vers, hvor der er Tale om en »Chameau«. Begge Gange skrives Ordet med stort Begyndelsesbogstav som sikkert Bevis for, at det ikke drejer sig om Ørkendyret, men om en symbolsk Henvisning til en historisk Personlighed.

Der gives ikke noget Stjernebillede, der hedder Kamelen. Derimod har den nyeste Drømme- og Symbolforskning gjort os fortrolige med ejendommelige Skæringer og Krydsninger mellem to eller flere Symboler eller Stjernetegn. I Betegnelsen »Kamel« kan man da søge en symbolsk Hentydning til en sjælden Forening af saadanne Karaktertræk som Vovemod,

Udholdenhed og Nøjsomhed (i astrologisk Sprog: — Tegnene Vædderen, Tyren og Stenbukken).

De to Quatrains, hvor Ordet »Chameau« forekommer, lyder i Originalteksten:

V. 68
Dans le Danube & du Rhin viendra boire,
Le grand Chameau ne s'en repentira:
Trembler du Rosne & plus fort ceux de Loire,
Et pres des Alpes coq le ruinera.

IV. 85
Le charbon blanc du noir sera chassé,
Prisonnier faict mené au tombereau:
More Chameau sus piedz entrelassez,
Lors le puisné sillera l'aubereau.

En Tydning af Versenes Mening gives her i Oversættelse, idet vi anbringer hver Linie i den rette kronologiske Følge:

»Det sorte Kul skal fortrænges af det hvide. I Donau og i Rhinen skal han komme og drikke — den som kendetegnes af Vovemod, Udholdenhed og Nøjsomhed. Han skal ikke komme til at angre det. Ogsaa Mähren, paa alle Sider omringet, skal han bringe under sin Øvrighed. Fanger skal slæbe Karrerne (paa et Tidspunkt) hvor den senere fødte træder i Stedet for Junkerne. Da kommer det i Rhônedalen til militære Operationer, endnu voldsommere i Loire-Egnen, og ved Alperne skal han tilintetgøre »Hanen«.«

Disse Profetier er forbløffende: — »De sorte Kul skal fortrænges af de hvide« — som et Udtryk for Elektricitetens Fremtrængen hensætter denne Sætning os i Nutiden. Naar Donau og Rhinen nævnes i samme Aandedræt, minder det os om det Sted, hvor der var Tale om »le grand duc d'Arménie«, som »overraskende besætter Wien og Køln.« (V. 94). Navnet Mähren i denne Sammenhæng er let at tyde: — Oprettelsen af Protektoratet i Foraaret 1939.

De sidste Tvivl angaaende denne Fortolkning maatte forstumme ved den sidste Hentydning til »Fanger, som trækker Karrerne«: — Hvem tænker ikke her paa Krigsfangerne, som i Dag i Hundredtusinder har fundet Anvendelse ved Oprydningsarbejderne i Krigsomraaderne? — Hvem tænker ikke ved Omtalen af »de senere fødte« paa den nye Arvegaardslov, som er traadt i Stedet for det tidligere Fideikommis — her kort antydet ved Ordet »Junker«?

Mest paafaldende, som Højdepunktet i hele Synet, forekommer dog Spaadommen, at ved den Tid skal det komme til krigeriske Operationer i Alperne og i endnu højere Grad ved Loire — Krigens Gang i Forsommeren 1940.

Endelig har en vis Tvetydighed i den sidste Linie gennem de nyeste Begivenheder fundet sin endelige Løsning: — Ikke »Hanen ham skal tilintetgøre« men »han«, — »le« staar her i Stedet for det tydeligere »lequel« — »han skal tilintetgøre den galliske Hane«: — Frankrig!

Er det endnu muligt efter en saadan Fylde af entydige Udsagn og Henvisninger til Begivenheder i vore Dage at tvivle om disse to Spaadommes historiske Indordning? Kunde der med »grand Chameau« menes nogen anden end Skaberen af Stortyskland, blandt hvis Karaktertræk de mest fremherskende faktisk er hans atter og atter tydeligt fremtrædende Vovemod, en ualmindelig Udholdenhed samt en næsten asketisk Nøjsomhed? — Det er derfor ikke overraskende, at ligesom i Napoleons og Mussolinis Fødselsbilleder Tegnet »Løve« dominerer, er i Adolf Hitlers Fødselsbillede Tegnene Vædderen, Tyren og Stenbukken særlig stærkt betonet, — tre kosmiske Symboler, som i »Profetierne« paa overraskende Maade i Overensstemmelse hermed sammenfattes i Betegnelsen »Chameau«. Hvilken Rigdom af Billeder og Spaadomme træder os ikke i Møde fra de otte Linier! Hvilken Fylde af Indsigt er ikke nedlagt i disse to »apokalyptiske« Quatrains!

Med Henblik paa den forbløffende Rigdom paa Enkeltheder og dybsindige Antydninger skal her fremsættes en Advarsel mod en nærliggende Misforstaaelse: — Det vilde være forkert at antage, at det ved astrologisk-symbolske Henvisninger som »Liepart« og »Chameau« drejer sig om Resultater af tankemæssige Overvejelser. Saadanne Udtryk er, ligesom Drømmelivets Skabninger, af symbolsk Karakter. De udspringer af en taaget Rigdom af Billeder, som endnu ikke er adskilt efter Begreber, de ledsages som oftest af et tydeligt Sindsoprør og udløser ogsaa let en saadan Bevægelse.

Symbolet skylder denne »emotionelle Belastning« sin store Virkning. Paa Grund af den gør dets Indhold Indtryk paa Sindet, — i Modsætning til de nøgterne Begreber, der er uden ethvert følelsesbetonet Indhold, og derfor heller ikke fremkalder nogen Sindsbevægelse. Netop derfor forbliver rent begrebsmæssig Tænken i sidste Instans uvirksom: — Den er, set ud fra et højere Synspunkt, »uvirkelig«, — i bedste Fald som Værktøj og Vægtskaal, men uden overbevisende Kraft.

Oprindelig var vel al Tænkning og al Digtning symbolsk. Og der kræves stadig en vis Anstrengelse, en vis Modning i Tidens Løb, for at symbolske Billeder — enten de nu stammer fra Drømme eller fra Profetier — skal kunne overføres til den jævne Forstaaelses klare Almengyldighed.

Netop derfor kan mange Billeder og Ord hos Nostradamus, akkurat som i Drømmetydning — selv om der maaske allerede er udledt en »rigtig« Fortolkning — føre os ind paa andre Tankegange og bringe nye Tanker til Udtryk. Vi staar her over for en Fylde af i og for sig lige værdifulde Tydningsmuligheder; og Kriterierne maa da være: Analogislutninger paa Grundlag af mangfoldige Erfaringer, i fornødent Fald ogsaa teoretiske Sandsynligheds-Overvejelser, men først og fremmest Udredningen af sluttede Meningssammenhæng, som det i det

ovenfor givne Eksempel i udtalt Grad er lykkedes os at fremvise.

Derfor kan en Fortolkning heller ikke lykkes ad mekanisk Vej. Den, som af Mangel paa Indsigt og personligt Mod vilde skjule sig bag en rent »saglig« Behandling af Stoffet, vilde her mere end noget andet Sted kun naa til Meningsløshed og Taabelighed. Ved en Udlægning er ikke blot »Rigtigheden« af Betydning, men frem for alt den dybere Mening.

Saadan set viser Sandheden sig ikke som en Genstand for dialektiske Diskussioner, ej heller som en Sum af enkelte »Rigtigheder«; — sandt er i langt højere Grad det, som bestaar, fordi det i Længden har bestaaet sin Prøve.

Ved talrige Eksempler er det vist, at Nostradamus var fortrolig med Astrologiens Tankeverden. Naar han ytrer sig som Seer, benytter han sig dog ikke af Grundsætninger og Begreber fra »la doctrine des astres«, men han bliver »Astromantiker«, d.v.s., han praktiserer en dunkel, oprindelig Urform af Oplevelsen af kosmo-biologiske Sammenhæng. Herved holder han sig heller ikke altid til de almindelige brugte Navne og Betegnelser for Planeter og Dyrekreds-Inddelinger, han modtager de billedlige Indtryk, som de stiger op til ham fra Dybet: — Stjernebilleder og apokalyptiske Skikkelser, heraldiske Dyr, urgamle og betydningsfulde Lydbetegnelser og trolddomskraftige Navne blandes og slutter sig sammen til egenartede Ordsammenhæng, til hvis Tydning en Udtalelse af Paracelsus giver Nøglen: »En Mening findes kun af den, som søger den.«

Endelig drejer det sig jo ikke her om Ytringer i de klare Begrebers tydelige Sprog, men om en Billedverden, hvor Tingene endnu i en Urtilstand ligger tæt sammenfiltret. Himmel og Jord, det Indre og det Ydre, Guder og Stjernebilleder, Sagnfigurer og historiske Begivenheder — Skikkelser danner sig i Urtaagen i et første Tilløb til en særpræget Form — til Vers og Rim . . .

Det vil da være forgæves at vente sig Følgerigtighed. Det vilde være en Misforstaaelse at tillægge en Seer som Nostradamus nogen større Grad af bevidst Overlæg, kabalistisk Talkløveri eller lignende »Nøgler« til de Ombytninger, han har foretaget med sine Quatrains.

Meget tyder paa, at Seeren af de første Udgaver af »Profetierne« (1555 og 1557) har udeladt en Del Vers, hvis Indhold eller Mening han dengang ikke paa nogen Maade kunde blive klog paa — muligvis paa Grund af de mange forekommende Egennavne.

Som Magiker og Mantiker har Nostradamus besværget det Irrationales Verden, har skuet ned i Skabelsestaagernes Urgrund, hvor det, som for almindelige dødelige viser sig i sin rette Rækkefølge i Tidernes Løb, forekommer i en sælsom Samtidighed eller Tidløshed: — som en sindsforvirrende Bølgen af underlige Skygger og spøgelseagtige Figurer, som en Sukken og Hvisken af knap forstaaelige Urlyde, som et uhyggeligt, gruopvækkende og dog besnærende Virvar, hvorfra Historiens Magter paa et givet Tidspunkt kalder en Skikkelse ved Navn, en Skikkelse som tager fast Form, udfolder sig og fuldender sit Løb i Rum og Tid.

Som Mystiker blev det til Tider Nostradamus forundt gennem guddommelig Aabenbaring at erfare, hvad der skulde stige ud af Urtaagerne som haandgribelig, dennesidig Virkelighed, og hvad der skulde forblive Skyggespil. Ved sin Evne til at se ind i de kosmiske Tilstande og give det symbolsk Form blev det ham betroet at forkynde fremtidige Begivenheder.

Men Spaadom er kun mulig i det dunkle, flertydige, dybsindige Sprog, som hører Sagn, Eventyr og Drømme til — — paa det at Mennesket maa bevare sit største Gode: Friheden til Valg og Beslutning, at kunne opfylde sin Skæbne, eller: paa sin Flugt bort fra den blive indhentet.

Thi hvad Forstanden end i sin Nysgerrighed maatte uddrage af Forekomsten af ægte Profetier — — som Enkeltvæsen og som Aandsvæsen er Mennesket frit. Men dermed er han ogsaa ansvarlig over for Gud og Verden for den Mening, som han formaar at indgyde sit Liv og sine Handlinger.

Fortegnelse over de anførte Quatrains

L'union faincte (Folkeforbund)
Par deux fois haut (Napoleon)
Plus Macelin que Roy (Cromwell)
Pour ne vouloir consentir (Karl I)
Quand le plus grand (1940)
Sans pied ne main (Sankt Helena)
Sept fois verrez changer (England 1649/1940)
Si France passes (1940)
Sol vingt de Taurus (10. Maj 1940)
Tout a l'entour (Paris 1940)
Translatera en la grand (Stortyskland 1940)
Un empéreur naistra (Napoleon Bonaparte)